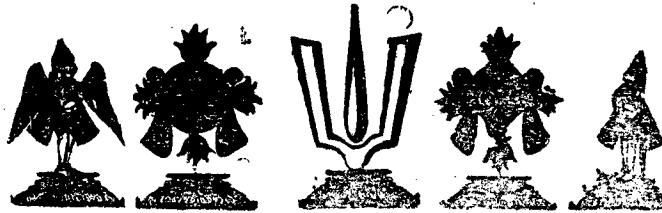

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 354

ஆசிரியர்:

மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 30

பிங்களாவஸு கார்த்திகைமீ

10-12-1977

பகுதி—6

மார்கழி திறநின்காலினா மாண்பு

மார்கழி திங்கள், வந்தேன் வத்துவிட்டேனென்கிறது. மார்கழி ஈாதத் தின் சிறப்பை நாம் ஒவ்வொருவரும் கட்டூடாகக் காணுநின்றேம். அறிவிற் சிறந்த பெரியாரோடு அறியாத பிள்ளைகளோடு வாசியறப் பெரும்பான்மையை சிறுகாலையெழுந்திருந்து நீராடிக் கோவிலுக்குப் போய்வருவதென்கிற முறையை எங்கும் காணுநின்றேம். இது தவிர, ஆங்காங்குப் பலர் கூடித் திருப்பாலை கொண்டும் கீத்கோவிந்தாதிகள் கொண்டும் பகவத்குணுநுபவம் செய்துபோருவது இம்மாதத்திற்குத் தனிப்பட்ட விசேஷமன்றே?

பகவத்கீதையில், பத்து பதினெட்டு ஆகிய இரண்டத்யாயங்களும் மிகக் சிறப்புப்பெற்றவை. பத்தாமத்யாயம் விழுத்யத்யாயமென்றும், பதினேராமத்யாயம் விச்வரூபாத்யாயமென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றவை. இவ்விரண்டு அத்யாயங்களாலும் ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய பரத்துவம் மிகமிக மேம்படப் பேசப் படுகின்றது. பத்தாமத்யாயம் தொடங்கும்போதே பகவானுடைய வார்த்தை மிகவிலக்கணமாகவுள்ளது. (அதாவது—) *ழூய ஏவ மஹாபாஹோ! சர்னு மே பரமம் வச:, யத தே அஹம் ப்ரீயமானைய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா* என்பது கீழே ஏழு எட்டு ஒன்பது அத்யாயங்களைக் கேட்ட அர்ஜுநன் எம்பெருமானுடைய பெருமையை நன்கறிந்து மிகமிக ரஸித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டு நிற்கிறுன்; இன்னமும் நாம் கேட்கவேண்டியது என்ன இருக்கிறது! என்றும் நினைத்திருந்தான் போலும். அதனையறிந்த கண்ணபிரான், அர்ஜுநனை வியாஜமாகக்கொண்டு இன்னமும் உலகுக்கு உணர்த்தவேண்டிய விஷயங்கள் பலபல இருக்கின்றனவே, அவற்றையெல்லாம் வெளியிட்டாகவே நுழே யென்று திருவுள்ளாம்பற்றி *ழூய ஏவ மஹாபாஹோ! ச்ருணு மே பரமம் வச: என்று தொடங்குகிறுன். அடுத்த சுலோகம்—*ந மே விதுஸ் ஸரகணு

ப்ரபவம் ந மஹர்ஷியா* என்பது. ப்ரவயம் என்பதற்கு ப்ரபவம் என் று ஸ்வாமி பாஷ்யம். என் பெருமையைத் தேவர்களுமறியார், மஹர்ஷிகளுமறியார்—என்று அவதாரிகையிட்டு வரியடைவே தன் பெருமைகளைச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், *விஸ்தரேனுத்மநோ யோகம் விழுதிஞ் ச ஐநார்தநி!, பூய: கதய த்ருப்திர் ஹி சர்ண்வதோ நாஸ்தி மே அம்ருதம்* என்கிற பதினெட்டாம் சுலோகத்தினுல் அர்ஜுனன் தானே விரும்பிக் கேட்கும்படியாகப் பண்ணி, உடனே *ஹந்த! தே கதயிஞ்யாமி விழுதீராத்மந: சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட! நாஸ்த யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே* என்று அற்புதமான விஷயங்களை உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறுன் கண்ணன். *ஆதித்யர்நாமஹம் விஞ்ணு:ஃ என்கிற இருபத் தோராம் சுலோகம் தொடங்கி ஜ்ஞாநம் ஜ்நாநவதாமஹம்* (38) என்பதீருக அத்யாய ஸமாப்தியளவும் தன் விழுதிவிஸ்தராத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறுன். அதனிடையில் *மாஸாநாம் மார்க்கஸீர்ஷோஹம் ருதாநாம் குஸுமாகர:ஃ என்கிற சுலோகம் ப்ரக்ருதத்தில் சிந்தனை செய்யத்தக்கது. மாதங்களுக்குள்ளே நான் மார்கழிமாதமாகிறேன் என்றும், ருதுக்களுக்குள்ளே நான் வஸந்தருதுவாகி ரேன் என்றும் இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆக ஒருவருஷத்தில் மூன்று மாதங்களுக்கு ஏற்றம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது—மார்கழி சித்திரை வைகாசி— ஆகிய மூன்று மாதங்கள் மேம்பட்டவை யாகின் றன். இ வை வைஷ்ணவ மாஸங்கள் என்பதனுலேயே ஏற்றம் பெற்றன. எம்பெருமானுரவதாரத்தினுல் சித்திரை மாதமும், நம்மாழ்வாரவதாரத்தினுல் வைகாசி மாதமும், திருப்பாவை யவதாரத்தினுல் மார்கழி மாதமும் சிறப்புப்பெற்றனவென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அபிமானிப்பதில் குறையில்கூடும்.

பின்னொப்பெருமானோயங்கார் *யங்கடவுளௌன்றிருக்கு மெவ்வலகிற் கடவுளர்க்கும் ஆங்கடவுள் நீன்றால் அஃதுனக்கு வியப்பாமோ?* என்கிரூர் கலம்பகத்தில். இந்த மஹார்த்தத்தை முதலிக்கின்றது (கீதயில்) பதினேராமத்யாயம். பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான ஸகல தெய்வங்களும் தன்னுள்ளே அடங்கி யொடுங்கியிருப்பதைக் காட்டுகிறுன் கண்ணபிரான். அதைக்கண்ட அர்ஜுனன் இது இந்திரஜால மென்னுதே பரமார்த்தமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி மகிழ்ந்திருப்பது கீதயிலேயே ஸ்பங்டமாக வள்ளது. ஆகவே ஸ்ரீமஹாவிஞ்ணுவையே வழிபடும் பக்தர்களுக்கு மார்கழி சித்திரை வைகாசி மாதங்களின் மேம்பாடு மிகமிகக் குலாவத்தக்கதாம்

“ஆண்டாளவித்த அழுதவைளாம்”

பத்ராதிப (P. B. A) ஸ்வாமியால் ‘ஆண்டாளளித்த அழுதவெள்ளாம்’என்னும் பெயர்பூண்ட திருப்பாவை விசேஷார்த்தச் சிறுநூலொன்று இன்று (7—12—77ல்) வெளியிடப்பட்டது. ஆண்டாளருளிச் செய்த திருப்பாவை முப்பது பாசுரங்களுக்கும் ஸம்கேஷபமான உள்ளுறை பொருள் விளக்கமிது, விலை ஒரு ரூபாய்மட்டும். கிடைக்கு மிடம் கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்-3. நேற்றை ஜப்பசித் திருமூலத்தன்று வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீமத் வரவர முநிவர்ய ஸித்தாந்தஸாரம் கிடைக்குமிடமும் அதுவே, விலை 2—00. இவை சென் ஜீ யி லு ம் காலகேஷபங்கள் நடைபெறுமிடங்களில் கிடைக்கும்.

★ உபந்யாஸ செஸ்வாயாக்யா மாலை ★

பகவத் விஷய ரஸாநுபவம்

(நம்பின்னை திருங்கூத்ராநுபவம்)

நாம் அநுபவிக்கும் இதிஹாஸ புராண நூல்களும் மற்றுமுள்ள அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களுமெல்லாம் எம்பெருமானைப் பற்றியவையே யாதலால் அவற்றையும் பகவத் விஷயமென்னத் தட்டில்லை; ஆனாலும் பகவத்விஷயமென்கிற வ்யபதேசம் திருவாய்மொழி வியாக்கியான மொன்றுக்கே நெடுநாளாக வழங்கி வருகின்றது. திரு வாய்மொழி காலகேஷபத்தையே எங்கும் பகவத்விஷய காலகேஷபமென்கிறோம். காஞ்சிபுரத்திற்குப் பெருமாள்கோயில் என்று அநாதிகாலமாக வ்யவஹாரமுள்ளது; இதைக் கேட்பவர்கள் சிலர் “மற்றவை பெருமாள் கோயிலன்றே? பின்னொயா? கோவிலோ? என்கிருர்கள். அதுபோலவே ‘மற்றவை பகவத் விஷயமல்லவா?’ என்றும் சிலர் கேட்பதுண்டு. ஆரைக்கேட்பது? திருவாசாரியர்கள் காலந்தொட்டு இப்படியே வ்யபதேசம் நிகழ்ந்துவாரா நின்றது. உண்மையில் திருவாய்மொழியைக் கொண்டு அநுபவிப்பதுதான் பகவத் விஷயாநுபவமாகும். *நமாட்யவும் த்ராவிடவேத ஸாகரப் * என்றபடி திருவாய்மொழி ஒருகடல். *ஜீயாத் பராங்குச பயோதி: என்றபடி. திருவாய் மொழியை யருளிச்செய்த நம்மாழ்வாரும் ஒரு கடல். திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்யனை எம்பெருமானே *பெரும்புறக்கடல். திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானமான ஈடு முப்பத்தாருயிரமே * அப்ரமேய மஹோததி. இங்கனே ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு ப்ரமேய வர்க்க மெஸ்லாம் கடலாகவே காண்கிறது. ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் கேள்வி;—

— வடமொழி வேதத்திற்கொரு நான்முகன் : தென்மொழி வேதத்திற்கொரு நான்முகன்

வடமொழி வேதமானது எப்படி அவதரித்ததென்று பார்க்கில் *அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாக் உத்ஸருஷ்டா ஸ்வயம்புவா? என்கிறபடியே நான் முகக்கடவுள் மூஸமாய் அபதரித்ததாகத் தெரியவருகிறது ரயோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்சச ப்ரஹிணைதி தஸ்மை? என் கிற உபநிஷத்தும் எம்பெருமானிடத் திஸ் முதன்முதலாக நான்முகன் உபதேசம் பெற்றதாகத் தெரிவிக்கின்றது. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் “ஸாபதோத்புத்த விரிஞ்சஸ்தூர்வஜ்ஞதாம் அத்யாப்ய” என்று நான்முகனையே முந்தின அத்யேதாவாகத் தெரிவித்தருளினார். ஆக வடமொழி வேதத்திற்கு ப்ரதமப்ரவர்த்தகன் நான்முகனுனுப் போலே தென்மொழி வேதமாகிய த்ரமிடோப நிஷத்துக்கும் நான்முகனே ப்ரதம ப்ரவர்த்தகனாகவுள்ளான். எங்கனே யென்னில்; ஒரு பரமபக்தர்—“சதுர்முக ஸமாக்கியாபி சடகோபமுநெள ஸ்திதா, ஸ்வவாசா மாத்ரு துஹ்ரித்ரு ஸகீவாசா ச வர்ணநாத்” என்று சொல்லிவைத் தார். இதன் பொருளாவது, ஆழ்வார் நான்கு முகங்களாலே பேசியுள்ளபடியைப் பார்க்கிறோம். நான்கு முகங்கள் எவை என்னில்; [ஸ்வவாசா] ஆழ்வார் தாமான தன்மை குலீயாமல் குருகூர்ச் சடகோபனுகவே யிருந்து *உயர்வற வயர்நலம்* *லீடுமின் முற்றவும்* பத்துடையடியவர்* முதலான பதிகங்கள் பேச யிருப்பதனாலும். [மாத்ரு வாசா] *ஆடியாடியகங்கறைந்து * *பாலனுயேழுலகுண்டு * மண்ணையிருந்துதுழாவி*

முதலான பதிகங்கள் தாய்வாக்காகப் பேசியிருப்பதனாலும், [துஹித்ருவாசா] *அஞ்சிறையமடநாராய* *வாயுந்திரையுகனும்* முதலான பதிகங்கள் மகள் பேச்சாகப் பேசியிருப்பதனாலும், [ஸகீவாசா] *தீர்ப்பாறையாமினி* *துவளிஸ் மாமணிமாடம்* *கருமாணிக்கமலை* என்கிற பதிகங்கள் தோழி பேச்சாகப் பேசியிருப்பதனாலும் ஆழ் வார்க்கு நான்கு முகங்கள் தேறினாதாகத் தெளிக.

— ஆழ்வார்க்குண்டாகும் பெண்பாவ னையின் பொருத்தம் —

நூறுபதிகங்கள் கொண்ட திருவாய்மொழியாயிரத்தில் எழுபத்து மூன்று பதி கங்கள் தம்முடைய திருவாக்காலே (ஆண்மை குன்றுமல்) பேசினவை; மிகுந்த இரு பத்தேழு பதிகங்களில் பதினேழு பதிகங்கள் தலைமகள் பேச்சாலே பேசினவை; ஏழு பதிகங்கள் தாய் பேச்சாலே பேசினவை. மூன்று பதிகங்கள் தோழி பேச்சாலே பேசினவையென்று கண்டு கொள்வது. தலைமகளென்பது யாரை? தாயாரென்பது யாரா? தோழியென்பது யாரை? என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இதை மிக விளக்கமாக ஈண்டு நிருபிக்கிறேன். நம்மாழ்வார் தம் வாயாலும் வேற்று வாயாலும் பேசுகிறென்பதை முன்னம் குறிக்கொள்ளவேணும். தம் திருவாக்காலே பேசவ தென்பதில் விளக்கம் வேண்டியதில்லை. அஃது இயற்கையான பேசுசென்பது யாவரு மறிந்தது. வேற்று வாயாலே சொல்லுவதாவது பெண்மையெய்திப் பேசுவதாம். ஆழ்வார் ஆடவர்களில் தலைவராக அவதரித்திருக்கச் செய்தேயும் “பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராக்ஷயா: ஸ்நாயந்த்யா: ஐகனம் கனம், யாஸ் ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ் தா: பும்பாவம் மநஸா யயு:” என்று மஹாபாரதத்தில் சொன்ன கட்டளையிலே (அதா வது, விராட நகரத்தில் பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாஸம் பண்ணினின்போது நீராடா நின்ற தரெளபதியின் ஒப்புயர்வற்ற ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதி அதிசயங்களைக்கண்ட பெண்டுகள் ‘ஐயோ! நாம் ஆண்களாகப் பிறவாமற் போனேமே’ என்று நினைத்து மாநலிகமாகப் புருஷபாவனையை யெய்தினராம். இதை வேதாந்ததேசிகனும் *பாஞ்சாலீ காத்ர சோபாஹ்ருத ஹ்ருதய வதுவர்க்க பும்பாவ நீத்யா* என்கிற சுலோகத்தி னால் குறிப்பிட்டுவைத்தார். ஆகவே புமானை ஆழ்வார்க்குப் பெண்பாவனை ஏற்கும்

— புமான்கள் பெண்மை காட்டுவதன் உட்கருத்து —

நம் பூர்வாசாரியர்கள் மிகப் பொருத்தமாக இவ்விஷயத்தில் ஒரு காரிகை இட்டருளியுள்ளார்கள். அது திருநெந்தாண்டக வியாக்கியானத்தில் கையாளப் பட்டுள்ளது. (அதாவது) “ஸ்வாமித்வ ஆத்மத்வ சேஷித்வ பும்ஸ்த்வாத்யா: ஸ்வாமிநோ குணு:, ஸ்வேப்யோ தாஸத்வ தேஹுத்வ சேஷத்வ ஸ்த்ரீத்வ தாயிந:” என்பதாம். இதன் பொருளாவது—எம்பெருமான் ஸர்வஸ்வாமி யென்றும், ஸர்வ பூதாந்தராத்மாவென்றும் ஸர்வசேஷியென்றும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல்லப்படுகிறுன்; அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதற்குச் சேர நாம் சீர்பூதர்களாகிறோம். அவன் சேஷியாயிருப்பதற்குச் சேர நாம் சேஷ பூதர்களாகிறோம். அவன் புருஷோத்தமனையிருக்கும் தன்மை யானது நமக்குப் பெண்மையை விளைக்கின்றது என்கை. அவனும் ஸ்வாமியாய் நாழும் ஸ்வாமியாயிருக்க முடியுமோ? அவனும் அந்தராத்மாவாய் நாழும் அந்தராத

மாவாயிருக்க முடியுமோ? அவனும் சேஷியாய் நாமும் சேஷியாயிருக்க முடியுமோ? சேஷித்வமாவது கைங்கரியம்கொள் பவனுகை; சேஷத்வமாவது தொண்டுசெய்பவ னுகை. இவ்விரண்டும் ஏகாச்ரயத்தில் இராதன் ஞே. அப்படியே அவனும் புருஷனுய் நாமும் புருஷராயிருக்க முடியுமோ? எங்கனே முடியும்? ஆகவே தாஸ்தவ தேவூத்வ சேஷத்வங்கள் போலே ஸ்தீத்வமும் சேதனர்க்கு இயற்கையானதேயென்று தேறிற்று. புமாளைப் புமான்களே அனுபவிப்பதென்பதில் ரஸமில்லையே. ஆண்களாய்ப் பிறந்தவர்களுக்கு சரீர தர்மமாகப் பெண்மை ஸம்பவிப்பதன்றுகிலும் பாவநா விசேஷ அபரபர்யாயமான ஸ்தீத்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை. அத்யந்த பாரதந்திரியமன்றே ஸ்தீதர்மம். அப்படிப்பட்ட பாரதந்திரியத்தை ப்ரகாசப் படுத்துவதுதான் பெண்ணுகை.

- ஈச்வர சேதநர்களுக்குப் பதிபத்நீபாவம் திருமந்த்ரவித்தமென்பது -

எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் நவவித ஸம்பந்தம் திருவஷ்டாகாஷ மஹாமந் திரத்தில் தேறுவதாக ஆசாரியர்கள் நிருக்கிறார்கள். அவற்றுள் பதிபத்நீபாவ ஸம்பந்த மென்பது நான்காவதாகும்; திருமந்திரத்தில் இது எந்த சொல்லால் தேறுகின்றவைதன்னில், பிரணவத்தில் இடைச் சொல்லான உகாரத்தினுல் தேறுகின்றது. உகாரம் அவதாரணூர்த்தகமாய் சேதனன் எம்பெருமானுருவனுக்கே சேஷப்பட்டவ ளனன்றுகாட்டி [அந்யார்ஹத்வத்தைக்காட்டி] “கண்டாரிகழ்வனவே காதவன்தான் செய்திட்டனும் கொண்டாளையஸ்லால் அறியாக் குலமகள் போல்” என்ற குலசேகராழ் வார் ஸ்ரீஸுக்தியின்படி பதிபத்நீபாவ ஸம்பந்தத்தை (அஸ்லது, பர்த்ரு பார்யா பாவநூப ஸம்பந்தத்தை)க்காட்டி நிற்கும். ஆகவே ஜீவாத்மாவின் ஸ்தீத்வம் ளகல சாஸ்தர ஸாரமான திருமந்திரத்தில் ஸித்தமென்றதாயிற்று. எம்பெருமானுடைய அந்தரங்க மஹிஷிகளான ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவி நீளாதேவிகளின் ஸாதர்மியத்தையே ஆழ்வார் அடைகின்றார். ஆனது பற்றியே திருவாய்மொழியில் (3-5-10) *பின்னை கொல்! நிலமாககளொல்! திருமகள்கொல்! பிறந்திட்டாள் என்று தோழி பாசுரமுள்ளது. பெரிய திருமொழியிலும் *காவியங்கண்ணி யெண்ணையில் கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று தாய் பாசுரமுள்ளது. இவற்றால் ஆழ்வார் எய்தும் பெண்மை ஸாமான்யமான ஸ்தீத்வமன்று; தேவதேவதிவ்யமஹிஷிஸாதர்மியம் என்றதாயிற்று. இது நமது ஜீவாத்ம பரமாத்மபோகக் கட்டுரையில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருப்பதாம்.

- பக்திநூல்களுக்குப் பெண்பேச்சு பொருந்தும் வகையும், மகள் தாய்பேச்சுக்களின் ஸ்வாபதேசமும் -

தலைமகளென்பதும் நாயகி யென்பதும் சீர்யாயம். தாயாருடைய த்ருஷ்டியாலே மகளாகிறுள். நாயகனுடைய த்ருஷ்டியாலே நாயகியாகிறுள். மகளுக்குத் தாயா யொருத்தி யிருப்பதும், நாளடைவில் தோழிமார் ஏற்படுவதும் தேவூது. ஆகவே ஸ்தீ பாவணையில் ஒருபோது தாய் பேச்சும் ஒருபோது மகள் பேச்சும், ஒருபோது தோழிபேச்சும் நிகழ்கின்றன. பக்தியே ச்ருங்கார வகையில் பரின லிப்பதனுல் இத்தகைய பேச்சுக்கள் பக்திநூல்களுக்கு அவத்யமாகாது. *பக்தி: ச்ருங்காரவ்ருத்த்யா பரிணமதி* என்றார் வேதாந்த தேசிகனும்.

மணவாள மாழனிகள் நூற்றாயில் (4) *அஞ்சிறைய மடநாராயப் பதிகத் திற்கு ஸாரமருளிச்செய்பவர் *அஞ்சிறைய புட்கள் தமை ஆழியானுக்கு நீர். என் செயலைச் சொல்லுமென விரந்து—விஞ்ச நலங்கியதும் மாறனிங்கே நாயகனைத் தேடி மலங்கியதும் பத்திவளம்” என்று அருளிச்செய்தது காண்க. அதில் பத்திவளமென்று உயிரான பேச்சு. இங்குனே தாய்பேச்சாகவும் தலைவி பேச்சாகவும் தோழி பேச்சாகவும் வெளிவருவதற்கு என்ன கருத்தென்பதை இனி விவரிக்கக் காணோ

பின்னொலோகாசாரியர் முழுகஷாப்படியில் தவய பாகரணத்தின் தொடக்கத் தில் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேசுக்கிடங்களை யருளிச்செய்யுமிடத்து “பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு தவரிக்கையும்” என்று இரண்டு அருளிச்செய்கிறுர். பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது தம்மிடத்தில் உபாயா நுஷ்டான மொன்றுமில்லாமையையும் தாம் செய்த குற்றங்களின் மிகுதியைபுங்கண்டு பேறு கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ வென்று தனும்பி யிருக்கையன்றிக்கே பேறு தப்பாமல் எதித்திக்குமென்று திடமான அத்யவஸாயத்தோடிருக்கை; பேற்றுக்கு தவரிக்கையாவது இந்த அத்யவஸாயங்கொண்டு பேறு சித்தித்தபோது எதித்திக்கட்டும் என்றிருக்கையன்றிக்கே க்ரமப்ராப்தி பற்றுமல் பதறுகை. ஆக இவ்விரண்டும் ஏகாச்சர யத்தில் இருக்கப் பொருத்தமில்லை; திடமான அத்யவஸாயங் கொண்டிருந்தால் பதறு கை அப்ராப்தம்; பதறுவதானால் அத்யவஸாயத்திற்கு அர்த்தமில்லையாகும். பதறுமலிருப்பதற்கு உறுப்பன்றே அத்யவஸாயம் இரண்டும் அவர்ஜூநியமாயிருக்கையாலே தாய் பேச்சாலே அத்யவஸாயத்தை வெளியிடுவதும், மகள் பேச்சாலே பதற்றத்தை [பேற்றுக்கு தவரிக்கையை] வெளியிடுவதுமாய்ச் செல்லுகிறது. தாய்-அத்யவஸாய நிஷ்டை; மகள்-தவராநிஷ்டை என்றதாயிற்று.

— தோழி தாய் மகள் - பேச்சுக்களின் சுவை பாராய்ச்சி —

திருவாய்மொழியில் (5-5) *ஙங்குனேயோ வன்னீமீர்காளென்கிற பதிகத்தைக் கொண்டு தோழி தாய் மகள் பேச்சுக்களின் சுவைகளை ஆராய்வோம்! இதில் பாசுரந் தோறும் ‘அன்ஜீயரும் முனிதீர்’ ‘அன்ஜீகாணகொடாள்’ என்கிறசொல் தொடர்ந்து வருவதைக் காண்கிறோம். [முனிதலாவது சீறுதல், காணகொடாளென்றது வெறுப் புக்கொள்ளுகிறவென்றபடி.] இது மகள் பாசுரமான பதிகம். தாய்க்கு மகள்மேல் சீற்ற மூம் வெறுப்பும் மிகமிகவுண்டாகியிருப்பதாக இதனால் தெரியவருகிறது. இவை யுண்டாகைக்குக் காரணமென்ன வென்று பார்க்கவேணும்; அது மகள் வாயினுலேயே ஸ்பஷ்டமாக வெளிவந்துள்ளது. எங்குனேயென்னில்; “மேலும் வன்பழி நங்குடி க்கிவெளன்று அன்ஜீ காணகொடாள்” “நிறைந்த வன்பழி நங்குடிக்கிவெளன்று அன்ஜீ காணகொடாள்” “கழியமிக்கதோர் காதலள் இவெளன்று அன்ஜீ காணகொடாள்” என்றன்றே வசனவயக்தியுள்ளது. இம்மகளால் ப்ரபந்நஸுந்தானத்திற்குப் பெரும்பழி விளையுமென்றும், திடமான அத்யவஸாயங் கொண்டிருக்கையன்றிக்கே மேல்விழுந்து பதறுவதற்குறுப்பான எல்லைகடந்த அன்பைபுடையவளாயிருக்கிறுள்ள வெளன்றும் வாய்விட்டுச் சொல்லியேயன்றே தாயானவள் மகளை கேட்பிக்கின்றன. மகள்பதறுவது ப்ரபந்நஸுந்தானத்திற்குப் பெரும்பழி யென்று தாயார்முடிவுகட்டினதாக

இங்கு ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆனால் மேலே (C-7.) *உண்ணுஞ்சோறு பருதுநீர்ப்பதி கத்திலே (பா. 4.) “கொல்லை யென்பர்கொலோ! குணம் மிக்கனளென்பர் கொலோ!” என்கிற பாசுரத்தை நோக்குமிடத்து, இதுநிர்த்தாரணம் பண்ணவொண்ணுத விஷய மென்று தாயார் கருதியிருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. இப்பாசுரத்தின் கருத்தாவது என் மகனுடைய நடவடிக்கையை உலகத்தார் வெறுப்பர்களோ? அன்றி உகப்பர் களோ? பேறு தப்பாதென்று துணித்திருப்பதே கடமையென்று திண்ணிய அத்யவ ஸாயமுடையார் ‘இவள் இங்கனே பதறுகையாவதென்ன?’ என்று வெறுக்கக்கூடும். ‘பெறும்பேற்றின் கனமறிந்தால் அதற்குப் பதருமலிருக்க முடியுமோ’ என்றிருக்கு மவர் கள் உகக்கக்கூடும். உலகத்தாருடைய நினைவை ஒருபடி நிர்ணயிக்க முடியாதாகையாலே. அவத்யம் சொல்லும்படி யாகுமோ? அன்றி சிலாகிக்கும்படி யாகுமோ தெரிய வில்லையேயென்று தாயார் தனும்பி நிற்கும்படி இப்பாசுரத்தினால் தெரியவருவதால் தாயின் கருத்தாலும் மகனுடைய பதற்றம் பரிதூரணமாகப் பறிக்கப்படுவதில்லை யென்பது விளங்கும்.

மேலேயெடுத்த ‘எங்கனேயோபதிகத்தில் தாய்மார் சீருவததாமட்டும் சொல்லி நிஸ்லாமல் அவர்களோடு தோழிமார்ச்ஜௌயுஞ் சேர்த்து அவர்களும் சீருவதாகச் சொல்லி யிருக்கிறது (9.) *முன்னிஸ்ரூபெயன்று தோழிமார்களும் அன்ஜௌயரும் (முனிதிர்*) என்றன் ரேபு பாசுரமுள்ளது. அன்றி பும். மேலே *மானேய் நோக்குப்பதிகத்தில் (2.) “என்றுகொல் தோழிமீர்காள்! எம்மைநீர் நலிந்தென் செய்தீரோ?” என்று தோழி தாய்மாரோடு சேர்ந்து நலிடுமளவேயன்றிக்கே தன் ப்படவும் நலிவதாகக் காட்டப்படுகிறதே. இது பொருந்துமோ? தலைவிக்கு அந்தரங்கமா யிருப்பவளன் ரூ தோழி. அவனும் நலிவதாகச் சொல்லத் தகுமோவென்கிற சங்கை வைதாகத் தோன்றும். இதற்குக் கேண்டின். தோழியானவள் தலைவியிடத்தில்லமட்டும் அன்பு கொண்டு தாயாரோடு உடன்பட்டிருந்தில்லாகில் அவள் தலைவியோடு கூடிவரழாவே ராடியாது. “பூஜைக்கும் தோழன், பாலுக்குங் காவல்” என்கிற விநோதோக்தி தியிலே தாய் பகாத்திலிருப்பதாகவும் காட்டிக்கொள்ளவேண்டும் தோழி. தோழி தாய் மகளாகிய மூவருடையவும் பாசுரங்களை ஆங்காங்கு உற்று நோக்கினால் இன்சுவையிக்க சில விசேஷங்கள் புலப்படும். சிறிது விவரிக்கிறேன். “என் பெண்மகளை யெள்கித் தோழிமார் பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்சியை யார்க்குரைக்கேன்” என்கிற தாய்பாசுரத்தை நோக்குமிடத்து தாயார் தோழிமார்மேஸ் பழியிடுவதாக விளங்கும். என் மகனுக்கு பகவத விஷயத்திலே யுண்டான அவகாஹனமாகிற அனர்த்தம் தோழிமார் பலராலே வந்ததையோ! என்றன் ரேபு இப்பாசுரத்தில் சொல்லிற்று. தோழி பாசுரமோ இதற்கு எதிராகவுள்ளது. தோழி சொல்லுவதாவது. “கு மறுமோசை விழ வொலித் தெலைவில்லிமங்கலங் கொண்டுபுக்கு அழுதமென்மொழியாளை நீர் உமக் காசையின்றியகற்றினீர்” என்றும் “கரைகொள் பைம்பொழில் தண்பலைத் துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டுபுக்கு. உரைகொளின்மொழியாளை நீர் உமக்காசையின்றி யகற்றி னீர்” என்றும் இங்கனேயுள்ளது. உத்ஸவாதி காலங்களில் கோவிலுக்குச்செல்லுகிற தாய்மார்கள் தாங்கள் தனியே போகாமல் இப்பெண்பிள்ளையை இடுப்பிலே கொண்டு

போய் ‘கண்ணழகைப்பார், மூக்கழகைப்பார், ஆடையாபரணங்களின் அழகைப்பார், என்று காட்டினபடியாலன்றே. இவ்வனர்த்தம் விளைந்தது! என்று தோழி தாய்மார் மீது பழியிடுவதையன்றே இங்குக் காணுநின்றேம். இப்படி தாய்மாரும் தோழிமாரும் பரஸ்பரம் பழியிடுவதேயெல்லாமல் இப்பழி இருவர்க்குமுள்ளதே யென்று தலைவி ஸ்தா பிப்பதையும் காண்கிறோம். எங்கனே யென்னில்; தலைவி பாசுரத்தில் “இணக்கி யெம்மை யெந்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப் போந்தோமை”என்றுள்ளது. கண்ணு! நான் உன் வலையில் அகப்பட்டிருக்கவோமட்டேன்; தோழிமாரன்றே இணங்கவைத்தார்கள்! என்று இதில் சொன்னபடியால் தோழியர்மேல் பழி ஸ்தாபிக் கப்பட்டது தலைவி பாசுரத்திலேயே “எங்கனேயோவன்னீர்க்காளௌன்னீ முனி வதுநீர்!” என்று முன்னம் காட்டினதை ஏற்றுக்கொடுக்குமளவில், தோழி தாய்மீதுஇட்ட பழி தலைவியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டமை தெரியும். அன்னீர்க்காள்! நீர் என்னை மூனை வது எங்கனே? =நீங்களே ஆதியில் என்னை பகவத் விஷயத்திலீடுபடுத்திவிட்டு இப்போது சீறுவது நியாயமா? என்பது இவ்வடிக்கு ஆழ்ந்த கருத்து. ஆக தலைவி தோழிமீதும் தாய்மீதும் பழியை ஸ்தாபித்தபடி விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

— அந்யாபதேசப் பாசுரங்களின் அந்தரங்கமான ஆராய்ச்சி —

தோழியானவன் தாய்மாரோடே கூடிநின்று தலைவியைக் கண்டிப்பதாகக் காட்டுவதும், தாய்மார்க்கு நன்மை சொல்லுவதுபோலவிடுந்து தலைவிக்கு அந்தரங்கமாக நன்மை செய்வதும் பாசுரங்களில் காண்பதுண்டு. *ஏங்கனேயோ பதிகத்தில் “முன்னின்றுயென்று தோழிமார்களும் மன்னீயரும் முனிதிர்” என்கிற தலைவி பாசுரத்தினால் தோழி தாயோடு கூடித் தலைவியைக் கண்டிப்பது கண்டோம். “துவளில் மாமணி மாடமோங்கு துலைவில்லி மங்கலம் தொழுவிவளை. நீரினி யன்னீர்கள்! உமக்காசையில்லைவிடுமினே” என்கிற தோழி பாசுரத்தை மேலெழ நோக்குமிடத்து தாய்மார்களே! அடங்காப் பிடாரியான இவளை விட்டுத் தொலைபுங்கள்; இவள் எக்கேடா வது கெட்டும்; இவள் நம்வழிவாராள்; இவளோடு உறவையறுத்துக் கொள்வதே நமக்கு நலம்’ என்று தாய்மார்க்கு நன்மை சொல்லுவதுபோல் காணப்படும். ஆழ்ந்து நோக்கின் தலைவிக்குத் துளை செய்வதே இதன் கருத்தாகும். தாய்மார் கேட்கிறது மகஞ்சைய செய்கைகளைத் தடைசெய்ய இடமில்லாதபடி பண்ணுவதன்றே இங்குப் பலிப்பது. இது தலைவிக்குச் செய்த நன்மையேயாம். தலைவியானவள் தாய்மார் தோழிமாராகிற இரண்டு தலையையும் உதறிக் கைவிடுவதுமண்டு; எங்கே கண்ட தென்னில் *ஏலமலர்க் குழலன்னீர்க்காள்! என்னுடைத் தோழியர்க்காள்! உங்களோ டெங்களிடையில்லையே* என்கிற தலைவி பாசுரத்தில் இது காணலாம். தலைவியினிடத்தில் தோழியர்க்கும் தாய்மார்க்கும் மஹத்தான கொரவ ப்ரதிபத்தி புண்டென் பதையும் இவ்விருவர் பாசுரங்களிலும் நன்கு காண்கிறோம். *இவளை நீரினியன்னீர்மைக்காசையில்லை விடுமினே* என்று சொன்ன ‘தோழிதானே பின்னை கொல் நிலமா மகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்!’ என்று கொண்டாடினமை காண்கிறோம். “என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே” என்று மகள் சொல்லும் படியாகச் சீற்றமும் வெறுப்புங்கொண்டிருந்த தாய்தானே *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்

தின்னும் வெற்றிலையுமேல்லாங் கண்ணன்றே யிருப்பளௌன்மகளோன்றும், *ஹரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் அவனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்றும்படி உலகத்தையெல்லாம் திருத்துமவளௌன்மகளோன்றும், மற்றும் பலபடியாகவும் கொண்டாடிக் கூறுகின்றமை காணுநின்றேம். ஆக, மகள் தோழி தாய்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஜக்மத்யக் குறைவுபோல் மேலேழக் காண்பதும், ஆழ்ந்த நோக்கில் மூவர் க்கு முன்டான அந்தரங்கவுகப்பு காண்பதும் ப்ரமாணஞ்சுடமாக நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

— ஐநகசக்ர வர்த்தியின் கந்யகாதானமும் நம்மாழ்வாருடைய கந்யகாதானமும் —

பெண்மையெய்தின ஆழ்வார் ஸாக்ஷாத் திருமாமகளே யென்பது இனி நிருபிக்கப்படுகிறது. *காவியங்கண்ணியெண்ணில் கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசரயம் *திருமகள் கொல் பிறந்திட்டாள்* என்கிற நம்மாழ்வார் பாசரமும் அர்த்தவத்தென்று மூதலிக்கப்படுகின்றதென்க. ஐநகதூல ஸுந்தரியான ஸீதாபிரட்டியாழும் நம்மாழ்வாருமியாய்பார்;—எங்கஙனே? பிராட்டியானவள் *விஷ்ணே: ஸ்ரீரங்பாயிநீ* என்கிறபடியே ஒருபோதும் எம்பெருமாஜைவிட்டுப் பிரியாதவள். *ராக வத்வே அபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே ராமாவதாரத்தில் பெருமாஞ்சுப் பத்தினியாக வாய்த்தவள். எம்பெருமான் *மகளென்றுவர்க்கல்லாத மாமேனிமாயன்* என்கிறபடியே ஒருவர்க்கும் புத்திரனல்லாதவனுமிருக்கச் செய்தேயும் தசரதாதிகளுக்குப் புதல்வனுக்கப் பிறந்ததுபோல அவனும் ஒருவர்க்கும் புத்திரிப்ஸலாதவளாயிருக்கச் செய்தேபும் ஐந காக்கிளுக்குப் புதல்ஸியாகப் பிறந்தாள். ஐநகசக்ரவர்த்தி மற்றவர்களைப் போலன் நிக்கே மறுநா வேதாந்தி யாகையாலே பகவத் திவ்யமாறுவிஷியானவிவர் நம் முடைய புதல்ஸியால்ஸன்* என்று தெளிந்திருக்கச் செய்தேபும் *இயம் ஸீதா மம ஸுதா* என்று கலங்கிச் சொல்லித் தனது புத்திரியாகப் பாவித்து அவளைப் பெருமாஞ்சுக்கு ஸமர்ப்பித்த தார். இதுதான் ஸீதா விவாஹமென்பது. அதேபோல ப்ரக்ருதத்திலும் காணலாம், நம்மாழ்வாரை ஐநகசக்ரவர்த்தி ஸ்தானத்திலும். அவருடைய ஆத்மாவை ஸீதா பிராட்டி ஸ்தானத்திலும் கொள்க. இவ்வாத்மவஸ்து எம்பெருமாஞ்சுடையதேயன்றித் தம்முடையதன்று என்கிற தெளிவு ஆழ்வார்க்கு நன்றாகவுண்டு; ஆகவே தான் *உதவிக் கை மாறு என்னுயிரென்னவற்றென்னில், அதுவுமந்திரங்கவன் தன்னது—அப்பனுக்கு எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று ஸித்தாந்த மாகப் பேசி முடித்தார். இங்கஙனே தெளிவு இருக்கச் செய்தேயும் உபகாரஸம்ருதி யாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி ..தோள்களையாரத்தமுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்* என்று அவனுடையதான ஆத்மவஸ்துவை (தன்னதுபோல்) அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தார். ஆத்மவஸ்து ஆழுர்த்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் தாஞ்சும் தோஞ்சுமாயப் பலைத்துத் தோற்ற [கன்னிகையைத் தழுவி வரனுக்குக் கொடுக்குமாபோலே] ஆத்ம வஸ்துவாகிற கன்னிகையைத் தழுவிக்கொண்டு எம்பெருமாஞ்சுக்கு வரனுக்கு அநந்யார்வமாக ஸமர்ப்பித்தாராழ்வார். ஆக ஸீதா விவாஹம்போலே ஆழ்வார் விவாஹ மும் தேறிற்று.

— இரண்டு விவாஹத்திலும் கண்ட ஸந்தோஷாதிசயம் —

ஐனகராஜன் தன்னதல்லாததைத் தன்னதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே ஆழ்வாரும் தம்மதல்லாததொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தார். பெற்றுக் கொண்ட பெருமானும் தன்னதல்லாததொன்றைப் புதிதாகப் பெற்றுப்போலே ப்ரமித்து அபரிமிதமாக அகமகிழ்ந்தானென்பது இரண்டிடத்திலும் காணலாயிருக்கின் றது. எங்ஙனே யென்னில்; எஃதாவிவாஹ ஸமநந்தாம் *தயா ஸ ராஜூர்ஷிஸாதோபிராமயா ஸமேயிவாந் உத்தமராஜூகந்யயா. அநீ ராயச் கூபே* என்று வான்மீகி பேசும்படி, ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே பெருமான் மிக விளங்கினுரென்று கண்டோம். இங்கு ஆழ்வார் விவாஹ ஸமனந்தரத்திலும் எம்பெருமான் அபரிமிதமாக மகிழ்ச்சிகொண்டதை ஆழ்வார் பாசுரத்தாலே நன்கு காண்கிறோம். “என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்று சொல்லி ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினவுடனே ஆழ்வார் கீழ்க்கண் ஞூலே எம்பெருமானை நோக்கினார்; ‘நாம் தவறுதலாக ஸமர்ப்பித்ததற்கு எம்பெருமான் திருவுள்ளாம் புண்பட்டிருக்குமோ! என்று அஞ்சி நோக்கினார்; அவனை இவர் ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவைப்பெற்ற ஹர்ஷாதிசயத்தாலே பளபளவிவன்று விளங்குவதும், தன்னுடைய திவ்யாவயவங்கள் ஶதஶாகமாகப் பணிப்பதுமாயிருந்தான்; அதனைக் கண்ட ஆழ்வார் “சோதீ! தோள்களாயிரத்தாய் முடி களாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண் களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய்” என்று சொல்லி ‘நான் தவறுதலாகச் செய்த செயலாலும் இப்படி ஹர்ஷங்கொள்வதே!’ என்று விபந்தார். ஆக்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணின அடுத்த கஷணத்திலன்றே இங்ஙனே பேசினது

—ஜன்மழுமியில் பாசமற்றுமை பிராட்டிக்கு மாழுவார்க்கு மொக்கும்

பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு பண்ணிரண்டாண்டு திருப்போத்தியில் வாழுச்செய்தேயும் ஒருநாளும் மிதிலைக்குச் சென்றறியாள் விச்லேஷா தீயாலே; இதனை அவன் தானே தன்வாக்காலே சொல்லிவைத்தாள். (ஆரண்ய. 47-4.) இராவணனுடே வார்த்தையாடும்போது ‘ஸமா: த்வாதஶ தக்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே, புஞ்சாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ’ என்றார். மேல் ஸுந்தர காண்டத்தில் (13-18.) திருவடியோடு வார்த்தையாடும்போதும் இதே வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கின்றார். விவாஹத்திற்குப் பிறகு பண்ணிரண்டாண்டு திருவயோத்தியில் அமாநுஷ போகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு பெருமாளோடே கூடிவாழுந்தபடியைச் சொன்னார் இதனால். இதில் ஈய!: என்று த்விதீயாபஹாவசனம். வியாகரணத்தில் “காலாத்வநோரத்யந்த ஸம்யோகே த்விதீயா” என்பது ஸுத்ரமாகையாலே அவிச் சின்னமாகப் பண்ணிரண்டாண்டு உடன்கூடி வாழுந்தபடியை இந்த த்விதீபாவிபக்கி தெரிவிக்கும். ஆக, பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்தபின்பு மிதிலையை மிதித்தறியா ளௌன்பது தேறிற்று. ஆழ்வாரும் *கடையறப் பாசங்கள் விட்டபின்ஜையன்றி அவனைவ காண்கொடானே* என்றும், *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்றவிட்டுக் கோதில் புகழ்க்கண்ணன் தன்னடிமேல்* என்று மூளை பாசுரங்களினுஸ் அதே நிலைமையைத் தமக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டார்.

இங்ஙனே மற்றும் பல பொருத்தங்களுண்டு. அவை நமது திவ்யார்த்த தீவிகை யில் விரிவாகக்காணத்தக்கன. இவையெல்லாம் ஆசார்யஹருதய திவ்யார்த்தங்கள்.

திவ்யப்பரபந்த ரஸாநுபவம்

பெருமான் திருமொழியில் நான்காவது பதிகம், *ஊனேறுசெல்வம், *கொல்லி காவலன் சூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன் *என்றும் *ராஜாநம் குலசேகரம்* என்றும் சக்ரவர்த்தியாகச் சிறந்த பிறவிபெற்ற விவ்வாழ்வார் *வானுஞ்செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்* என்று உபயவிழுதிச் செஸ்வத்தைபும் வெறுத்து *செம்பவளவாயான் திருவேங்கடமென்னும் எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமா வேனே* என்று திருவேங்கட மலையோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவரஜன்மங்களில் ஏதேனுமொன்றுக்குப் பெறுவேனுகவேனுமென்று இத்திருமொழி முழுவதனுலும் அருளிச்செய்திருப்பது ஜன்மோத்க்ஷாபகர்ஷ விஷபத்தில் சிறந்த சாஸ்தரார்த்தத்தைத் தெளிவிப்பதாகும். இத்திருமொழியினுள்ளே புகுந்து சிறிது ரஸாநுபவம் செய்யக் குதுகலிக்கின்றேன்.

1. முதற்பாட்டில் *உடற்பிறவி யான்வேண்டேன்* என்று பிறவியை இகழ்ந்தவர்தாமே *குருகாய்ப்பிறப்பேனே* என்று பிறவியையே விரும்பினமையால், வேங்கடத்துக் கோனேரியில் பிறப்பது பிறப்பன்று, அது விரஜாநதியைச் சார்ந்து வைத்துண்டத்தில் அப்ராக்ருதசரீரம்டுண்டு வாழ்வதோடொக்குமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளாம் பற்றினரென்பது தெற்றென விளங்கும். [குருகாய்ப்பிறப்பேனே.] நாரை கொக்கு குருகு இவை ஒரே உாதி. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் தூதுவிடும் பதிகங்களில் *அஞ்சிறையமடநாராய்* *வைகல்டுங்கழிவாய்வந்துமேபுங் குருகினங்காள்* *எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்து இங்கினிதமரும் செங்காலமடநாராய்!* என்று மாந்துற ஏன்னம் தூதுபோக விளித்தது இத்தையேயாதலால் குருகாய்ப்பிறப்பேனே* என்று குருகான பிறவியிலே முதன் முன்னம் விருப்பங்காட்டினராழ்வார்.

2. [திருவேங்கடச்சுணையில் மீனுயப்பிறக்கும் விதி புடையேனுவேனே] கீழ்ப்பாட்டில் ‘குருகாய்ப்பிறப்பேனே’ என்றவர் அப்பிறவியில் ஓர் குறை தோன்றி மீனும் பிறவியை வேண்டுகின்றுரிப்பாட்டில். குருகுக்கு இறகுகள் உண்டாகையாலே அது திருமலையைவிட்டுப் பறந்து வேற்றிடத்திற்குச் சென்றிடவுங்கூடும். திருமலையில் வழவேனுமென்னுமாசை தமக்கு இப்போதிருப்பினும் குருகாய்ப்பிறந்தபோதும் இருக்குமென்ன முடியாதாதலால் அப்பிறவியில் குறை தோன்றிற்றென்க. மீனுயப்பிறந்தால் இடம்விட்டுப் பெயரமுடியாதன்கேரு. ‘குருகாய்ப்பிறப்பேனே’ என்றதையும் ‘மீனுயப்பிறப்பேனே’ என்றதையும் சேர்த்து நோக்குமிடத்து, மத்ஸ்யபகஷ்கமான குருகாய்ப்பிறத்தலோடு. அதற்கு இரையாகின்ற மீனுயப்பிறத்தலோடு இவர்க்கு வாசி யில்லை—திருமலையில் ஏதேனுமொரு பிறப்பை விரும்புவராதலால் என்பது விளங்கும் எம்பெருமான் திருவுள்ளாவிடத்தே செழித்து வளர்தலும், ஆதாரமான இடத்தைவிட்டுப் பிரிந்தால் உயிர்தரியாமையும் முதலியன மீனின்டபுள்ள குணவிசேஷங்கள். ‘குருகாய்ப்பிறப்பேனே* என்றது—இப்பொழுதே அங்கு யான் மீனுயப்பிறந்திடாவிடினும் என்றைக்கேனும் ஏதேனுமொரு நல்வினையால் அங்கு எனக்கு நேருமென்னும் நிச்சய முண்டானலும் போதுமென்ற கருத்தைக் காட்டும்.

3. [வேங்கடக்கோண்தான் உமிழும் பொன்வட்டில் பிடித்துடனே புகப்பெறு வேணுவேனே.] கீழ்ப்பாட்டில் விரும்பிய மீன்பிறவியிலும் ஒரு குறை தோன்றிற்று; நீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் உயிர் தரித்திருக்கமாட்டாதது மீன் பிறவி; சுனைவற்றிப்போனால் மீனுக்கு ஸத்தையில்லையாப்; ஆகவே அப்பிறவியும் வேண்டாவென்று தோன்றி, திருமலையப்பனுக்கு அந்தரங்க்கிங்கரனுய் அவன் வாய்நீர் உமிழும் பொற்காளாஞ்சினைப் பூந்திக்கொண்டு ஒருவராலும் தகையவொண்ணுதபடி துணிந்து விரைந்து உள்ளே புகுமவனும் பிறவி வாய்க்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

4. [வேங்கடத்துச் செண்பகமாய் நிற்குந்திருவுடையேணுவேனே.] கீழ்ப்பாட்டில் விரும்பிய பொன்வட்டில் பிடிக்கும் கிங்கரனு பிறவியிலும் ஒரு குறை தோன்றிற்று; ஒரு கைக்கர்ய பரஞ்மளவில் அறிந்துமறியாதும் நிகழ்கின்ற குற்றங்காரணமாகக் கோவிலதிகாரிகள் சினங்கொண்டு இன்ன குற்றத்திற்காக உன்னைக்கைங்கரியத்தினின்றும் லிலக்கிலிட்டோம், என்று கடிந்து விலக்கக்கூடிம்; பொன்வட்டிலைக் களவு செய்ய ஆசை தோன்றி ராஜா தண்டனைக்கு உட்பட நேர்ந்தாலும் நேரும், என்று தோன்றிற்று. அதனால் அப்பிறவியிலுமாசைதாயவிட்டு, அத்தகைய குற்றத்திற்கு இடமற்ற ஒரு ஸ்தாவரப்பிறவியை விரும்புகிறார். வானவர் வானவர் கோனெடுஞ் சிந்துழுமகிழுந் திருவேங்கடம்* என்றபடி பரமபதத்திலுள்ளார் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷிக்குமிடமாதல்பற்றிப் புஷ்பமண்டபமெனப்படுகின்ற திருமலையிலே அப்பனுக்குப் புஷ்பதகங்கரியஞ் செய்வது விசேஷமாதலால் அக்கைக்கரியத்திற்கு உபயோகப்படுவதொரு ஜூரமாக இருக்க வேண்டினுராயிற்று.

5. [எழில் வேங்கட மலைமேல் தம்பகமாய்ந்திற்குந் தவழுடையேணுவேனே.] கீழ்ப்பாட்டில் செண்பகப்பிறவியை விரும்பிய ஆழ்வார்க்கு புராணகதை யொன்று நினைவுக்கு வந்தது: “கற்பகக் காவு கருதிய காத்ஸிக்கு, இப்பொழுது ஈவவென்று இந்திரன் காவினில், நிற்பனாசெய்து நிலாத்திகழ் மற்றத்துள் உய்த்தவன்* என்றும் *மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்துவரை நட்டான்* என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்கிறபடியே ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காக தேவேந்திரன்து சோலையினின்று கற்பகத்தை குறு பெயர்த்துக் கொண்டு போகப்பட்ட கதை; அங்குளம் யாரேனும் மஹாப்ரபுக்கள் திருமலைக்கு வந்து சண்பகமரத்தின் சதிரைநோக்கி தேவஸ்தானத்தில் நிதிக்குவை செலுத்திப் பெயர்த்துக்கொண்டு செல்லக்கூடுமோ! என்று சங்கித்து அப்பிறவியை இகழ்ந்து, இலை காய் கனி நிழல் ஒன்றுக்குமுதவாததொரு மலட்டுமரமாய் பிறக்கும் பிறவியை விரும்புகிறாயிற்று. தம்பகம்—வீணே தோன்றி வளர்ந்து அங்கே தீந்து போவதொரு புதருமாம். (ஸதம்பக: — வடசொல்.)

6. [வேங்கடத்துள் அன்னைய பொற் குவடாம் அருந்தவத்தனுவேனே*] கீழ்ப்பாட்டில்—திருமலையில் தம்பகமாய் நிற்க ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார் அப்பிறவியிலும் குறை கண்டார்; அரசாங்கத்தார் மலையிலுள்ள செடிசெட்டுகளை அடக்கடி சோதிப் பவர்களாதலால் திடீரென்று அவர்கள் தம்பகத்தைக் களைந்தெறிந்திடக்கூடுமெனவும், அது தானே விரைவில் தீந்தொழியக்கூடுமெனவும் சிந்தித்தார்; அக்குறைக்கு இட மில்லாமே அத்திருமலையில் ஒருபாறையாக இருக்கப்பெறவேணுமென்று விரும்பினபடி

7. [*திருவேங்கடமலையில் கானுரூப்பாயுங் கருத்துடையேனுவேனே.*] கீழ்ப்பாட்டில், திருமலையில் ஒரு பெரும் பாறையாகவிருக்க விரும்பியதிலும் ஒரு குறை தோன்றிற்று; நூதன ஆலயங்களில் மூலசிம்பம் அமைக்கப் பெரும் பாறையைத் தேடி வரும்வர்கள் இதைக்கொண்டு ஒரு பெளத்த விக்ரஹமடித்துப் போட்டால் என்செய்வ தென்று சிந்தித்தார். அப்படி உடைத்துக்கொண்டு போவதற்கு இடமறும்படி திரு மலையில் கானுரூப்ப பெருகவேணுமென்று பாரிக்கிருரிதில்.

8. [*திருவேங்கடமலையில் நெறியாய்க் கீடக்கும் நிலையுடையேனுவேனே.*] கீழ்ப்பாட்டில் கோவின கானுரூப் பிறப்பிலும் ஒரு குறையுணர்ந்தார்; கானுறு எப்போ தும் பெருகக்கூடியதன் நே; சில காலங்களில் வற்றிப்போமே; அப்போது திருமலையில் வாழ்ச்சி இழுந்ததாமே என நினைத்தார். அங்கனமன்றி எப்போதும் ஒரு தன்மைத்தா கத் திருவேங்கடமூடையாகை ஸேவிக்க வருகின்ற பாகவதர்களின் ஸ்ரீபாததுவரிபடும் படி வழியாயிருக்கப் பெறவேணுமென்று பாரிக்கிருரிதில்.

9. [*படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே.*] வழியாய்க் கீடப்பதி லும் ஒரு குறை தோன்றிற்று. திருமலைக்குப் பல வழிகளுண்டு, சந்திரகிளைழி அணித் தென்று அவ்வழியே போகக்கூடும்; இப்போது வேறுவழியும் ஏற்பட்டுவிட்டதே. மேலும் வழியென்பது விலகிநிற்பதாதலாலும் அதையும்விட்டு. திருவையப்பனுடைய திருவருள் நேருக்கம் பதிபுமாறு அவன்து கண்முகப்பிலே படியாயிருந்து, அதில் சைதன்யூரும் குடிபுகுந்து பவளவாய்காணப் பெறவேணுகவேணுமென்று பாரிக்கிருரிதில். *துஸ்சேகரப்படி யென்று இற்றறக்கும் வழிக்குவர்.

10. [எம்பெருமான் பொன்மலையில் ஏதேனுமாவேனே.] நாம் கருங்கற்படி யாய்க்கிடந்தால் திருவேங்கடமூடையானுடைய செல்வச் சிறப்புக்கு ஏற்ப அதன் மேல் ஸாவர்ணாகவச ஆவரணமேற்பட்டால் படியாகியும் பயனில்லையா மென்று கருதி. ‘நானுமறியாமே அவன்றுனுமறியாமே திருமலையில் ஏதேனுமொரு பிறப்பாகுக’ என்று சாதுரியமாகப் பேசிப் பதிகத்தைத் தலைக்கட்டினாயிற்று. ... , ... *

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண திவ்யமஹிஷிகளைப்பற்றி விறு விடை

வினா—திவ்யப்ரபந்தங்களில், ஸ்ரீக்ருஷ்ணதிவ்ய மஹிஷிகளில் யார்யாரைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கின்றது? அதிலும் அதிகமான ப்ரஸ்தாவம் யாரைப்பற்றி?

விடை—நப்பினினைப் பிராட்டி, ருக்மிணிப்பிராட்டி, ஸத்யபாமை ஆகிய இம் மூவரைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவபூள்ளது. நப்பினினையைப் பற்றின பாசுரங்கள் என்னிறந்தனவு; ருக்மிணிப் பிராட்டியைப் பற்றி ஐந்தாற்றங்கள் மட்டுமே. ஸத்யபாமை ஒரு கதையின் மூலமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களே யொழிய, திருநாமத்தையிட்டுத் தெரிவிக்கப்பட வில்லை.

வினா—ஸத்யபாமையைத் தெரிவிக்கின்ற கதை யாது? அந்தக் கதை யுள்ள பாசுரங்களையுஞ்ச சொல்லு கேட்போம்.

விடட—பாரிஜூதாபத்ரரணக் கதை ப்ரளித்தமாயிற்றே. (அதாவது) எம்பெருமான் வராஹாவதாரர்க் செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்த பொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமி தேவிக்குக் குமாரனுயிப் பிறந்தவனும் அஸமயத்திற் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸாரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரக ணென்பவன் ப்ராக்ஞோதிஷ மென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸ்கல ப்ராணி களையும் நலி ந் து தேவஸித்த கந்தர்வாதிச்ஞாடைய கன்னிகைகள் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபவூரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணர்வதாகக்கருதித் தன் மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்நபர்வ தத்தையும் தேவர்தாயான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்து போனது மன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனைவரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேல்வி அந்நகரத்தையடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்திரியான முரன் முதலிய பல அஸாரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாலூர் ஜைபும் அறுத்துத் தள்ளி அழித்து அவன் பலதிசைகளிலிருந்துகொண்டுவந்து சிறைப் படுத்தியிருந்த பதினாறுயிரத்தொருநூறு கண்ணகைகளையும் ஆட்டெ ரண்டு அந்த நரக ணைல் முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திரன் தாயான அதிதிதேவியின்) குண்டலங்களை அவ்வதிதிதேவிக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு ஸத்யபாமையுடனே கருடனது தோள்மேலேறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச் செல்ல. அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸ்கல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜூத புஷ்பம் மாண்டப் பெண்ணைகிய இவஞாக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லை யாதலின், அவள் அதனைக் கண்டு விருப்புற்றவளாய் நாதனை நோக்கி “பிராண நாதனே! இந்த பாரிஜூதத்தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும்” என்றதைக் கண்ணபிரான் திருச்செவி சார்த்தி உடனே அந்த விருக்ஷத்தை வேரோடு பெயர்த்துக் கருடன் தோளின்மேல் வைத்தருளி, அப்பொழுது இந்திராணி தூண்டிவிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர் செய்த இந்திரனை ஸ்கல தேவஸைந்யங்களுடன் சங்கநாதத்தினுலே பங்கப்படுத்தி, பின்பு பாரிஜூத மரத்தை த்வாரகைக்குக் கொண்டுவந்து ஸத்யபாமைவீட்டுப் புழுக்களடைத் தோட்டத்தில் நாட்டியருளினன் என்பது வரலாறு. இதனை, *கற்பகக் காவு கருதிய காதலிக்கு, இப்பொழுது ஸவலெனன்று இந்திரன் காவினில் நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழி முற்றத்துள்: உய்த்தவன்* என்னுதன் தேவிக்கு அன்றின்பப்பூவியாதாள். தன்னுதன் காணவே தண்டுமரத்தினை, வன்னுதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட என்று தன்* என்றிவை முதலிய பாசுரங்களினால் பெரியாழ்வாரும், *மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய், வண்துவரை நட்டாணை* மட்டவிழுங்குழலிக்கா வானேர்காவில் மரங்கொண்டந்தான்* என்றிவை முதலான பாசுரங்களினால் திருமங்கையாழ்வாரும் அநுஸந்தித்துள்ளார்கள்.

வினா—ஞக்மினிப் பிராட்டியைப் பற்றின வரலாற்றை ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித் திருப்பதுண்டா?

விடட—நம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் நன்றாக அநுஸந்தித்திருக்கிறார்கள். திருவாய் மொழியில், திருவாறன்வீணைப் பதிகத்தில்

*அன்றங்கமர்வென்று உருப்பிணிநங்கை யணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான் * என்று நம்மாழ்வாரும் *உருப்பிணி நங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு.....தலையைச்சிரைத் திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்பற* உருப்பிணிநங்கைதான் ஜீன மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச்சென்ற. உருப்பிணையோட்டிக் கொண்டிட்டு உறைத்திட்டாறைப்பன்மலை* என்று பெரியாழ்வாரும். *கண்ணாலைக் கோடித்துக் கண்ணித்தன் ஜீனக் கைப்பிடிப்பான். திண்ணாற்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து அண்ணாற்ந்திருக்கவே ஆங்கவலீக் கைப்பிடித்தபெண்ணான் * என்று ஆண்டாறும் பணித்துள்ளார்கள்.

வினா:— நப்பின் ஜீனப்பிராட்டியைப்பற்றி மட்டும் எண்ணிறந்த பாசுரங்கள் அவதரித்திருப்பதற்குக் காரணமென்ன?

விடை:— கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தருளினபோது எருதே முடர்த்து மணம் புணர்ந்த தேவியாதலாலும், அத்தைமகளாகையாலும் கண்ணனுக்கு விசேஷித்து அன்புக்கிலக்கா யிருந்தவ ளன்பது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அவனை அடிக்கடி வாய்வெருவுகின்றனர். பெரியாழ்வார் திருவாக்கிலும் திருமகளார் திருவாக்கிலுமே நப்பின் ஜீனயென்னுந்திருநாமம் காணலாகும். பின் ஜீனயென்பதே பெரும்பான்மை; ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்குப் பிறப்பட்டவள் என்று பொருள் கூறுவாருப்பளர். (ந) என்பது உயர்வு குறிக்கும் தமிழுபசர்க்கம். நக்கீர் என்றதிற்போல.

வினா:— நப்பின் ஜீனக்கு வடமொழித் திருநாமம் ஒன்று மில்லையோ?

விடை:— ஏனில்லை? பட்டர்ஸாதித்த திருப்பாவைவத்தனியன் *நீலாதுங்கள் தநக்கிரி த ஹஸாப்தம்* என்றுதானே தொடங்குகிறது. *நீலா குலேந ஸத்ருசீ கில ருக்மிணீ ச*என்று சூரத்தாழ்வானும் ஸாந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் ஸாதித்துள்ளார். தேசிகன்யாதவாப்புதயத்தில் நான் காப் ஸர்க்கத்தில் இவளது சரிதையை விரித்துரைத் திருக்கின்றார். ஒருநுட்பம் பெரியாரிடம் கேட்டிருக்கிறேன். (அதாவது) ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளா தேவிகள் மூவரையும் சேர்த்துச் சொல்லுமிடங்களிலெங்கும் *சமூற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகனும்திருவும்* உடனமர்காதல்மகளிர் திருமகள் மண்மகளாயர் மடமகள்* சூந்தரஸ்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைச்சும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன்* திருமகனும் மண்மகனும் ஆய்மகனும் சேர்ந்தால்* என்றி வை முதலான பல பாசுரங்களில் நீளா தேவியை ஆயர்மடமகளென்றே குறிப்பிடுகின்றார்கள். அந்த ஆய்மகள் நப்பின் ஜீனப்பிராட்டிதானென்பதை *பின் ஜீனகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்!* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரம் வியாக்கியானித்து விட்டது.

வினா:— நப்பின் ஜீனப்பிராட்டியின் கதை வடமொழிப் புராணங்களுள் எதில் கூறப்பட்டுள்ளது?

விடை:— யாதவாப்புதய வியாக்கியானத்தில் அப்பயதீகூதிதர் இவளது வரலாறு ஹரிவம்ஶத்திலுள்ளதாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆனால் அச்சிட்டிருக்கும் ஹரிவம்ஶத்தில் அது காணக்கிடைக்கவில்லை. ப்ரஹ்ம வைவர்த்த புராணத்திலிருப்பதாகச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

வினா—ருக்மிணீஸ்தயபாமைகளையும் நப்பின் ஜீனயையும்போலே ஆண்டாறும் கண்ணபிரானுக்கு ஒரு தேவிதானே; இவனைப்பற்றியும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்திருக்கிறார்களோ?

விடை:— அந்தத் தேவிகள் விபவாவதார தேவிகள்; ஆண்டாள் அங்ஙன மல்லள்; அர்ச்சாவதாரதேவி யிவள். பெரியாழ்வார் திருமகளாக அவதரித்து விபவாவதார அநுபவங்களை யாசைப்பட்டு அரங்கநாதனுனை அழகிய மணவூலைசீன மணம்புணர்ந்தாள். ஆனது பற்றியே இவருடைய நாதனுக்கு டங்கான் ழூரென்று திருநாமம். டங்கள் என்பது அர்ச்சைத்திருநாமம்; மங்குர் என்பது விபவத்திருநாமம். *வண்டுவரா பதிமன்னன்னரே.

...   .   (தொடரும்)

ஸ்ரீமான் K. ராமுபத்ரீவிள் விதண்டாவாதம்

சென்றமாதத்து ஸ்ரீ ராமாநுஜனிதழில் (353ல்) ஷ ராமுபத்ரீவ் அவர்களுக்கு விடையாக நாம் எழுதி வெளியிட்டிருந்த கட்டுரையை ஆஸ்திக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அலைவரும் ஊன்றி வாசித்திருப்பர்கள். மேன்மைதங்கிய (ஒட்டவு பெற்ற) சென்னை உயர் நீதிபதி உயர்திரு N. கிருஷ்ணஸாமி ரெட்டியாரவர்கள் அந்த நமது கட்டுரையை வாசித்து ‘பொருத்தமான இவ்வளவு ஸமாதானம் போதுமென்று கருதுகின் றேன்’ என்று நிருபம் அருளிபுள்ளார்கள். இதே கருத்தில் பல மஹான்களின் கடிதங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஷ ராவல்ஜி அவர்கள் தமது நெஞ்சை வஞ்சித்து ஸமாதானமடையாதவர்போல் ஏதோ தலைகாலில்லாமல் மீண்டும் நமக்கு ஆங்கிலத்திலேயே நீண்ட தோர் கடிதமனுப்பியுள்ளார்; பொதுமக்கள் இங்குக் கவனிக்கவேண்டும். முதலில் அந்தராவல்ஜி தமிழ்மையற்ற வாசகங்கள் கொண்ட (ஆங்கிலக்) கடிதத்தை நமக்கு அனுப்பினார். அதை நாம் பொருள்படுத்தி யிருக்கவேண்டியதே யில்லை. ஆனாலும் நாம் அதற்கு விரிவாகவே விடையளித்து நமது பத்திரிகையில் உலகமறிய வெளியிட்டோம். அதற்குமேல் அவர்க்கு விவசாயிதமிருந்தால் ஒரு பத்திரிகையில் உலகமறிய வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். இப்போது அவர் தாமே யெழுதுகிறார். ‘நமக்குத் தமிழில் பரிசயம் போதாது’ என்று. நமக்கு ஆங்கிலத்தில் பரிசயம் மிகச் சிறிது என்பதையும் அவர் அறிந்துள்ளார். அவருடைய அங்கிலக் கடிதத்தின் கருத்தை நாம் ஆங்கிலம் வஸ்லவர்களைக்கொண்டு (தமிழில்) எழுதுவித்து அதையும் பத்திரிகையில்வெளியிட்டே நம்முடையவிடையை வெளியிட்டிருக்கிறோம். அப்படியே இவரும் செய்திருக்கவேண்டும். ஸம்பந்தமற்ற விஷயங்களையே அவர் தாம் எழுதி விட்டு, நம் முடைய விடை பொருத்தமற்றது என்கிறோம்.

மேன்மைதங்கிய தமிழ்நாட்டு கவர்னர்முதலான கனவான் களை இவர் (ராவ்) தமது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதால் இவருடைய கலக்கங்களை நாம் சிறிதும் பொருள் படுத்தாமல், இவர்க்கு பதிலெழுதுவது என்கிற முறையிலன்றிக்கே. மற்ற ஆசாரியர் களிற்காட்டிலும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு அஸாதாரணமாகவுள்ள பெரும தீண்ணெதன்பதை நாலே வரியில் தெரிவிக்கின்றோம். ஆசாரிய ஹருதயத்தில் *தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவை யுள்ளது* என்ற குரினைக்கு மணவாளமாழனிகள் இட்டருளின வியாக்கியான ஸ்ரீஸ்ரீக்கிளை ஸேவித் துத் தெளிவது. அந்தவிசேஷங்களைக் கண்டபடி தெருவில் வாரி யிறைக்கவில்லை. அதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கவுமில்லை. *முன் ஞேர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு என்ன ஏற்றமென்றால், அவர்கள் ஆஸ்தாதயுடையவர்களிலும் ஒருவரிருவர்க்கள்வது

இரங்கி உபதேசிக்கவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜன் வென்னில், ஆசையுடையாரை இழந்த வர்களாக்கக்கூடாதென்கிற பரமகருணையாலே ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் தாம் உபதேசித்தும் தமர்களைக்கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். சிதம்பரத்தறுகே வீரநாராயணபுரத்தேரி எழுபத்துநான்கு மதகுகளாலேபெருகி ஸ்வஸ்யங்களைவாழ்விக்கு மாபோலே ஸ்வாமி ராமாநுஜர் தாமும் எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸනாதிபதிகளை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து அவ்வாசிரியர்களின் சிஷ்யப்ரசிஷ்ய பரம்பரைவழியாக ஆஸ்திகர்களும் ஆசையுடையவர்களுமான அதிகாரிகளின் உஜ்ஜீவனத்திற்கு மூலகந்தமாக எழுந்தருளியிருந்ததே அவர்க்கு அஸாதாரணமானபெருமையாகும். ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குத் தனியனிட்டவர் கூரத்தாழ்வான்; அவர் அந்தத் தனியனிலே (*அஸ்மத் குரோர்ப்பகவுதோஸ்ய) நூடாகஸ்ரீந்தூர்: என்றிட்டது ஸாரதம். இந்த விஶேஷங்களைப் பெருமை ஸ்ரீ ராமாநுஜர்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்க்கு அமைய வழியில்லையே. ... *

இதைச் சீரிக்கா மல் வாசிக்கவேணும்

ஓர் ஊரில் ஒரு கவிச்சிரோமணி யிருந்தார் அவருடைய வயது 93. அவ்வுருளில் யார் பரமபதித்தாழும் சரமச்லோகம் பண்ணித்தருஷ்படி அவரையே நாடுவர்கள். சரமச்லோகங்களில் பரமபதித்தவருடைய கோத்த நாமதேயங்களைக் குறிப்பிட்டேனுமல்லவா? ரங்காசாரியர், ராகவாசாரியர், வரதாசாரியர், வேங்கடாசாரியர்.....என்றித்தகைய ஒற்றைப் பெயர்களையிருந்தால் எளிதாக சுலோகமியற்றுவார்; வெங்கடராகவாசாரியர், திருவேங்கடராமாநுஜாசாரியர்...என்றிப்படிப்பட்ட இரட்டைப் பெயர்களையிருந்தால் மிகவும் சிரமப்படுவார்; *நிரஸ்தபாதபே தேசே ஏரண்டோடி த்ருமாயதே* என்னும்படியாக அவ்வுருக்கு அவர் ப்ரபலபண்டிதராகையாலே, இரட்டைப் பெயர்களையிருந்தால் சிரமப்பட்டும் சுலோகத்தில் சேர்க்கழுதியாழ்போனால் வருத்தபங்கத்தைக்கணிசியரமல் கைபோனபடியெல்லாம் சுலோகபெழுதிக் கொடுத்துவிடுவார். ஒருநாள் அவருக்குத் தேரன்றியது - பிறந்த குழந்தைகளுக்கு ஒரு சுப முஹார்த்தத்தில் நாமகரணம் செய்கிறுகள்ளவா? அப்போதே நாம் அங்கே போயிருந்து பெரிய பெயர்வைக்கவாட்டாமல் சிறிய பெயரையே இடும்படி செய்துவிட்டோமானால் சரமச்லோகமியற்றுவதில் நமக்குச் சிறிதும் கிலேசமேற்படாது என்று தோன்றியது. நெடுநாள் ஸந்ததியில்லாமல் அருந்தவப்பயனுக ஒருதனிகர்க்கு ஆண்குழந்தை பிறந்து நாமகரண நன்னானும் ப்ராப்தமாயிற்று. அழைத்தோ அழையாமலோ இந்தக்கழுவர் அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்தார். குழந்தைக்குப் பெயரிட்டாயிற்று. நேதரச்சேராத்ரபாடவமில்லாத இக்கிழவர் குழந்தையின் தகப்பனுரை யழைத்து ‘சிசுவக்கு என்ன பெயரிட்டார்கள்?’ என வினாவினார். பெரியவர் கேட்கிறுரேயென்று அவர் பயபக்தியோடு அருகேவந்து ‘இரண்டுமுன்று பெரியவர்களின் குலக்கொழுந்தாகப் பிறந்த குழந்தையாகையாலே வேங்கடநரஸிம்ஹரகுராமக்குஷ்ணன் என்று பெயரிட்டோம்’ என்றார். சிழவர் அது கேட்டவுடனே ‘ஐயையோ! நாளோக்கு என் தாலி அறுந்து போகுமே! இவ்வளவு நீண்ட பெயர் சரமச்லோகத்தில் கூடுவது வெகு சுமாச்சுதே! (வெங்கடநரஸிம்ஹர) என்கிற பெயர் கூடுவதே மஹாப்ரயாஸம்; அதற்குமேல் ரகுராமக்குஷ்ணனுக் சேர்ந்துவிட்டால் நான் தத்தனிக்கவேண்டியதேயாகுமே-செத்து சன்னும்பாய் விடுவேனே! கொஞ்சம் தயவுபண்ணி இப்பெரிய பெயரைமாற்றி ரங்கன் சிங்கன்என்று வைக்கமுடியாதா? சிறிது யோஜித்துங்பாருங்கள்’ என்கிறார். மன்றுடுகிறார்.

வாசகர்களே! அதற்குமேல் அந்த கோஷ்டியில் என்ன நடந்திருக்குமென் பதை நீங்களே ஆலோசித்துப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. அந்தக் கிழவர்க்கு அன்றே சரமச்லோகமாகியிருக்கும். சரமச்லோகமியற்றுகிற சிரமம் அவர்க்கு அன்றே தொலைந்திருக்கும்.

...   .

காஞ்சியில் ஒண்டியப்தழுர்த்தி மஹோத்ஸவம்

ஸ்ரீமான் உவே. P. B. S. ராமாநுஜாசாரியர் (பர. கண்ணன் ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தர்) நிகழும் கார்த்திகை மாதத்தில் திருவாதிரை நன்னாளில் அறுபதாண்டு நிறைவு மஹோத்ஸவம் விசேஷங்களைப்பவமாகக் கொண்டாடப்பெற்றார். இவர் பிரதிவாதி பயங்கர வம்ஶாஸ்தர். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் தீர்த்தமரியாதை பலஹாமானங்கள் உள்ளார்வர். பரம ஶாந்தர், பரமஸாத்விகர் ஸ்ரீவசநஷ்டங்களை ஆசார்யவற்றுதயாதி களில் நல்ல உபஸ்திதியுடைய பகவத்வீஷயாதிகாரி. தர்ம் இலக்கண இலக்கியப் பேராசிரியர். இவ்வுரிமையே ஆண்ட்ரஸன் ஸ்காலில் முப்பதாண்டு ஆசிரியரா பிரிந்து சென்றவாண்டு முடிவில் ஓய்வு பெற்றவர். தம்மையேயொக்க அருள் செய்யப்பெற்ற இரு திருக்குமார்க்களையும் ஒரு திருக்குமாரியையும் உடையவர். ஐந்துநாள் அருளிச்செயல் ஸேவையுடனும் வேதபாராயணத்தடனும் சீரும் சீறப்பும் பொலிய இம்மஹோத்ஸவம் நடைபெற்றது. *வையம் மங்களி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணாடே* தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்து எங்குந்தழைக்கவே.* ... *

கடிதம் 1

—வில்லிவாக்கம்

ஸ்ரீ ஸௌம்ய தாமோதரப் பெருமானும் --- மணவாளமாழுனிகளும்

“மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை-தாமோதரனை” என்று ஆண்டாளால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட தாமோதரன் சென்னையை அடுத்த வில்லிவாக்கம் கோஷத்திரத்தில் கோயில் கொண்டருஞ்வது அகிளவரும் அறிந்ததே. ஷீ ‘ஸ்ரீஸௌம்ய தாமோதரப் பெருமாள் ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமணவாளமாழுனிகளுக்குத் திருவாவதார உத்ஸவம் வெகுவிமரிசையாக நடத்தப்பட்டு சாற்றுமறை நிறைவேறி யது 5-11-77 முதலாக 14-11-77 வரை பத்து நாட்களும் விசேஷ அலங்கார திருமஞ்சனம் அநனிச்செயல், ஸ்தோத்ரபாட கோஷ்டி நடந்தது. மாலை வேளையில் பத்து நாளும் மாழுனிகள் ஸ்தோத்ரபாட கோஷ்டியுடன் பெருமாள், தாயார், ஸ்ரீராமர், கண்ணன், ஆண்டாள், ஆழ்வார், உடையவர் இவர்களை மங்களாசாஸனம் செய் ததும் ஸ்தோத்ரபாட கோஷ்டி உடையவர் ஸன்னிதியில் சாற்றுமறையானது கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. கடைசி 5 நாட்கள், மாழுனிகள் ஹம்ஸ வாகனம் சேஷவாஹனம், புஷ்ப பல்லக்கு இவற்றில் மாடலீதி புறப்பாடு கண்டருளினார். இவ் விடத்தில் ஷீ உத்ஸவ வைபவங்களுக்கு மூலகாரணமாக டாக்டர் K. ரங்கஸ்வாமி அப்யங்கார் பொறுப்பேற்று நடத்திவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. எல்லா உத்ஸவங்களும் இவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் ‘ஸ்ரீமணவாளமாழுனிகள் சபா’ மூலம் நடத்தப் பெறுகின்றன. மேற்படி ‘ஸ்ரீ மணவாளமாழுனிகள் கைங்கர்ய சபா’ மேன் மேலும் விருத்தியடைந்து மாழுனிகளின் கைங்கர்யத்தைச் சிறப்பாக நடத்திப்போர் ஸ்வாமியினுடைய மங்களாசாஸனத்தைப் பிரார்த்தித்து நிற்கிறேன்.

வேணும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம்,

தி. ஆ. வேங்கடவாரதாஸன. 5-11-71

கடிதம் 2

திருநாங்கூரில் ஓர் அரிய பெரிய நிகழ்ச்சி

லோக கேஷமார்த்தமாக, ஸத்ய ஸங்கல்பரும் உலகம் நிறைந்த புகழாளருமான ஸ்ரீமத் பரமஹமஸ் ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி பாரத தேசம் முழுவதும் நடத்திக்கொண்டுவரும் ஸ்வாத்யாயஜ்ஞானயஜ்ஞாங்கள் கடந்தமாதம் முதற்கொண்டு திருநாங்கூர் திருப்பதியில் ஆரம்பமாயின. முதலில் திருமணமாடக் கோயில், அண்ணன் கோயில் (திருவெள்ளக்குளம்), புரஞ்சாத்தமன் ஸன்னிதி ஆகிய தில்ய தேசங்களிலும் 37 முதல் 37வது யஜ்ஞாங்கள்வரை நடைபெற்றன 40வது ஸ்வாத்யாய யஜ்ஞாம் திருப்பார்த்தனப்பள்ளி திருப்பதியில் 20—10—77 முதல் 26—10—77 வரையில் ஏழநாட்கள் வெகு அத்புதமாய் நடந்தது.

தினமும் காலையிலும், மாலையிலும் யஜ்ஞ ஹோமாதிகளும், தில்யப்ரபந்த வேத கோஷ்டிகளும், ஸஹஸ்ரநாம அர்ச்சனையும் வெகு விமரிசையாக நடந்தன. இருவேளையும் புரஞ்சஸுக்த ஸ்ரீஸுக்த ஹோமங்கள் ஐந்து ரித்விக்குகளைக் கொண்டு நடத்தப்பட்டது.

கடைசிநாளன்று (23—10—77) யஜ்ஞ சூரணைஹாதி நடைபெற்று வேத தில்ய ப்ரபந்த சாத்துமறை விசேஷமாக நடந்தது. மாலையில் ஸ்ரீதாமரையாள் கேள்வி னுக்கும் ஸ்ரீசெங்கமல நாச்சிய ருக்கும் திருக்கல்யாண மஹாத்ஸவம் ஸ்ரீஜீயர் ஸ்வாமி யால் அத்யத்புதமாய் கொண்டாடப்பட்டது. இதுசமயம் ஸ்ரீஜீயர் ஸ்வாமியும் கோஷ்டிய மங்களாசாஸனம் செய்தார்.

*பாருள் நல்ல மறையோர் நாங்கைப் பார்த்தன் பன்னிச் செங்கண்மால் அருள் அவனாடியார்ஜினவருக்கும் ப்ராப்தமாக ஸ்ரீஜீயர் ஸ்வாமி அனுக்ரஹித்தருளினார். அவனருள் பெற்ற அனைவரும் ஏர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்துள் இன்பநாஞ்சௌமாய்துவார் எனும் திருமங்கை மன்னன் தில்யஸுக்தி இம்மன்னாலகில் யாவுரும் பெற ஹேதுவாய் அமைந்தது. யஜ்ஞாயும் அதன் கர்த்தாவான ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமியும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு நம்மிடையே எழுந்தருளியிருக்க நாமும் “நேசஜீன்” நினைத்து அஞ்சலி செய்கின்றோம். தாஸன் தேவராஜன், சென்னை.

கடிதம் 3

ஸ்ரீ உ. வே. ஏ. ராமாநுஜாசாரியார், B. A., Saidapet
நெ. 50, பெருமாள் ஸன்னிதி வீதி.

அடியேன் நம்பிள்ளை யுத்ஸவம் ஸேவிக்க 25-11-1977ல் காஞ்சீபுரத்திற்குப் போயிருந்தேன். அப்போது நம்பிள்ளை ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருந்த நம் பி B.A. ஸ்வாமியை ஸேவிக்கையில் சென்னை ஸ்ரீ ரகுபதிராவுவர்கள் எழுதிய உவது ஆங்கி லக்கடிதம் நம் ஸ்வாமிக்குக் கிடைத்த ஸமயம் அடியேன் அருகிலிருந்தபடியால் அவர் உத்தரவினால் அதை வாசித்துச் சுருக்கமாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தும் எழுதித் தந்தேன். ராவுஜீ அவர்களின் மருள் பலவிஷயங்களில் வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. சிவ்யாஜிப் பரீஷ்வியாமல் எதையும் உபதேசிப்பது தவறு என்பது அவரது முதல் வாதம். பகவத்கீதையில் கீதாசார்யன் இப்படித்தான் கட்டளையிட்டானும். இருக்கட்டும். அர்ஜூனன் யுத்த ஸமயத்தில் ஏதோ ஸந்தேகம்வர. அதைத் தீர்த்து வைக்கவேணுமென்று வேண்ட, அவ்வளவோடு நிற்காமல் அவன் கேளாத வேதாந்த விசாரங்களையெல்லாம் (ழூய ஏவ மஹாபாஹோ! சுருணு மே பரமம் வச:) என்றெல்லாம் பீடிகையிட்டு அக்கண்ணன்தான் வலிய ஏன் உபதேசித்தான்?

கவர்னர் ராஜூரஹஸ்யங்களையெல்லாம் அந்திகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கட்டுமே என்றும் அநதிகாரிகளையும் வேலையிலமர்த்தி அவர்கள் வேலையை யெதிர்பாராமலே சம்பளம் தரட்டுமே என்றும் இப்படியெல்லாம் (ராவ்ஜீ) விதண்டாவாதம் செய்கிறோர். கேளுங்கள்—லோகவ்யவஹரமென்பது வேறு. அவரவர்கள் ஆத்மோத்தாரத்திற்கு வழிசெய்வது வேறுவிஷயம். ஒருவர் எந்த விதமாகவாவது நற்கதி யடைந்தால் அதனால் பிறர்களுக்கு யாதொரு தீங்குமில்லை. ராஜூரஹஸ்யங்களை அந்திகாரிகளுக்கு வெளியிட்டால் உலகுக்கன்றே தீங்கு விளையும்? அந்திகாரிகளுக்கு வேலை தருவதாலும் இப்படியேதான் லோக வயவஹரம் கெட்டுப்போம்—ஆகையால் இவை இரண்டையும் ஒப்பிடுவது ஸரியல்ல.

ராவ்ஜீ எம்பெருமானுக்கோ ஆசாரியர்களுக்கோ அல்லது மற்றும் யரராவது பெரியோர்களுக்கோ தயை என்கிற குணம் ஒன்றிருக்கவேணுமென்றே இருக்க மென்றே இசைகிறாரா, இங்கௌயா? என்பது முதலில் தெரியவேணும். எல்லா வ்யவஹாரங்களும் நூல்வரம்பின்படியே நடக்கவேணுமென்கிறவர்கள் பசுத்தில் தயைக்கு இடமே கிடையாது. நூல் வரம்பை மீறிப் பெருகுமதன்றே தயை? இதற்கு மாறுக இவந்தடய எசித்தாந்தமானால் இதற்கு நாம் பதில் என்ன சொல்லவிருக்கிறது? தயை என்கிற வஸ்துவே கிடையாதென்றும், இருந்தால் அது தீயகுணமேயன்றி நற்குண மன்றென்றும் இவர் ப்ரசாரம் செய்துவரலாம். யாரையும் தம் வாயால் தயார்ந்தவைன்று கொண்டாடாமலும் மிருக்கவேணுமிவர். இவரும்யார்விஷயத்திலும் தன்யகாட்டக்கூடாது.

வே வே ரூ ரூ வேடிக்கை—இவர் எழுதகிறார், நம் P R A ஸ்வாமி வேத வேதாந்த வைதூயந்தீ பாடசாலைத் தலைவர் என்கிற விதணைமாட்டுமறிந்து. மற்றிருன்றும் அறியாதவராய் பாடசாலையில் மாணவர்களுக்குப் பாடம் கற்றியாமலே, பரீஞ்சகாஷ்ட வைக்காமலே அவர்களுக்கு தேறினதாக ஸர்ட்டிகிகேட் கொடுத்து தாபம் ஸர்க்காரி விருந்து சம்பளம் வாங்கலாமே என்று எழுதுகிறார். நம் ஸ்வாமி வி ஷ ய த் தை உலகமெல்லாமறிந்திருக்க இவர் அறியவில்லை யந்தோ! நமது ஸ்வாமி ஸர்க்கார் சம்பளம் பெறும் பின்னிபால் என்று அந்தோ இவர் மருண்டுவிட்டார். 1913ம் வருஷத்தில் ஸ்வாமி தாமே பாடசாலையை ஸ்தாபித்து தாம் சிரமப்பட்டு க்ரந்தங்கள் எழுதி பும், உபந்யாஸங்கள் செய்தும் ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டு அப் பாடசாலையை நடத்தி வித்யார்த்திகளுக்கும் உபாத்யாயர்களுக்கும் தாம் ஸம்பாவனைகொடுத்து தார்மிகக் கலைகளைக் கற்றித்து திவ்யதேச மங்களாசாஸநத்திற்கும் கைங்கரியத்திற்கும் அதிகாரிகளைத் திரட்டுமீவர் நம் ஸ்வாமி. இவர்க்கு எந்த ஸர்க்காரும் சம்பளம் தந்ததில்லை. இவர் பெருமையைப் பார்த்து ஸர்க்காரும் பல பெரியோர்களும் ஸன்மானித்து வருகிறார்கள். இப்படியிருக்கிற விஷயத்தையறிய பாத்கியமில்லாமல் ராவ்ஜீ ஏதோ எழுதுவதற்கெல்லாம் இனியாவது நம் ஸ்வாமி பதில் எழுதாமலிருப்பதுதான் நன்று என்று அடியேன் விண்ணப்பிக்க விரும்புகிறேன். ... *

சென்னைத் திருப்பாவை யுபந்யாஸம்

நமது பத்ராதிபஸ்வாமியின் திருப்பாவை யுபந்யாஸம் வழக்கம்போல் சென்னை மாநகரில் உப்பட்டீர் ஆழ்வார் செட்டியார் சாரிடியில் 15—12—77 வியாழக்கிழமை முதல் தினந்தோறும் மாலை 5 மணி தொடங்கி நடைபெறும். அதனால் 14-12-77 முதல் 12-1-78 வரைக்கும் ஸ்வாமியின் விலாஸம் கீழ்க்கண்டவாறு:—

Sri P. B. ANNANGARACHARYA SWAMI,

VUPPATTOOR ALWAR CHETTY'S RAMANUJAKOOTAM

48, Govindappa Naicken St, Madras-600001.

6. தவய மந்த்ரத்தின் ஸாரப்பொருள்

முழுகூக்களுக்குத் திருமந்த்ரம் தவயம் சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் உபாடேயமானங்கள்: * தவயம் அர்த்தாநுஸ்தாநேந் ஸஹ ஸதா ரவம் வக்தா யாவச்சரிபாதம் அத்தை ஸ்ரீங்கே ஸாக்யாஸ்வ* என்று ஸ்ரீங்கநாதன் எம்பெரு மானுர்க்கு நியமித்தருளினபடிக்குச் சொலும், மணவாளமாமுனிகளின் திநசர்யை பில் * மந்த்ராத்தாநுஸ்தாந் ஸந்ததஸ்புரிதாதும், ததர்த்தத்வ நித்யாந் ஸந்ததபுலகோந்கயம்* என்று பணித்ததற்குச் சேர்வும் மந்த்ரரதநமென்கிற தவயமே முக்கயமாகும். இதன் பொருளை அஷ்டச்லோகியில் பட்டர் அருளிசெய்த ஒரு செலோகங்கொண்டு இங்கு விவரிக்கிறோம்.

“ நேத்ருதவம் நீத்யயோகம் ஸழசிதகுணஜாதம் தங்க்கயபநஞ்ச
உபாயம் கர்த்தவ்யயாகம்து அந் மிதுநயம் ப்ராப்யமேவம் ப்ரஸித்தம்,
ஸ்வாமித்வம் ப்ராத்தநாஞ்ச ப்ரபலதா ஸிரோதிப்ரஹாணம் தகைதாந்
ஸந்தாயம் த்ராயதேசேதி அதிகதநிகமல் ஷப்பதோயம் த்விகண்ட: ” (5)

* * * தவயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லையும் திருவுள்ளாம்பற்றி அர்த்த மருளிச் செய்கிறுகிறதில். ஸ்ரீ 1, மத் 2, நாராயண 3, சரணை 4, சரணம் 5, ப்ரபத்யே 6, ஸ்ரீமதே 7, நாராயண 8, ஆய 9, நம: 10 — என்று இப்பத்து சொற்கள் தவயத்திலுள்ளதனால் முறையேப் பூவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தமாகப் பத்து அர்த்தங்களை யருளிச் செய்கிறார் இந்த செலோகத்தில்.

[நேத்ருதவம்] இது ஸ்ரீ சப்தார்த்தம். புருஷகாரத்வமென்றபடி. “ ஸீஞ்ச-ப்ராபணே ” என்கிற காதுவடியாகப் பிறந்த சொல்லாகையாலே சேதநர்களை எம்பெருமானை ப்ராபித்தவர்களாகச் செய்வித்தலே நேத்ருதவமாகும். இது புருஷகாரத்வமாகத் தேறிநின்றது. ஸ்ரீ சப்தத்திலிருந்து இது எங்காணே கிடைக்கிறதென்னில், ஸ்ரீ சப்தத்திற்கு ஆறு வகையான வ்யுதபத்திகளுண்டு ; சீயதே: ச்ரயதே, ச்ருணைதி, ச்ராவயதி, ச்ருணைதி, சீரைதி என்பன. இந்த ஆறு வ்யுதபத்திகளாலும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் புருஷகாரத்வம் தேறும். ப்ரக்ருதத்தில் முதலிரண்டு வ்யுதபத்திகளை மாத்திரம் கொண்டாலும் போதும். ப்ரீயதே என்கிற கர்மணி வ்யுதபத்தியில் எல்லாராலும் ஆச்சரியிக்கப்படா நின்றுள்ளனறு பொருள்படுகின்றது. எம்பெருமான் எங்களைத் திருவுள்ளாம் பற்றும்படி நீர் செய்தருள் வேணுமென்கிற வேண்டுகோண்டன் சேதநர்களாலே ஆச்சரியிக்கப்படுவன் என்றதாயிற்று. இனி ச்ரயதே யென்கிற கர்த்தரி வ்யுதபத்தியில் எம்பெருமானை இவள் ஆச்சரியியா நின்றுள்ளனறு பொருள்படுகின்றது. ஸ்வாச்சிதர்களான சேதநர்களை அங்கீரிப்பிக்கைக்காக எம்பெருமானிடம் மன்றுபூவன் என்றதாயிற்று. ஆகவே ஸ்ரீ சப்தத்தினால் புருஷகாரத்வம் சொல்லிற்றுயிற்று.

[நீத்யயோகம்] ஸ்ரீ சப்தத்தின் மேல் ஏறிக்கிடக்கின்ற மதுப்பென்கிற ப்ரத்யயத்தின் பொருள் இது. ‘ எப்போதும் கூடியிருத்தல் ’ என்னும் பொருளில் மதுப்புவந்திருப்பதாகக் கொள்க. இத்தால், புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டென்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டக்க வல்லவஞன் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் சேதநர் செய்யும் குற்ற களின் அளவில்லாமையையுங் கண்டு ‘ ஜயோ ! என்னகுமோ !’ என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாளன்க.

[வழுசித் ருணாஜாதும்] இது நாராயணபதத்தின் பொருளை விவரிக்கிறபடி. நாராயணனின்பதற்குப் பல பல பொருள்களுண்டு. ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பானுகுணமாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸெளசீல்யம் ஸெளலப்யம் ஜ்ஞானம் சக்தி அகிற இத்திருக்குணங்களையுடைய வன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது. ஏனெனில், ஆச்சரியிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டே என்றிருக்கு மெம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக்காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே தலை மடிந்தொழிந்த பிறகு ஏற்கெனவே அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் கீழ் அழுங்கிக்கிடந்து இப்போதுதலையெடுக்கும்வையான, குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயணபதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும்.

இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் உபயோகம் என்னவெனில், ஆச்சரியிக்க வந்த சேதநன் தன் தோஷங்களை நோக்கி அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு வாந்தல்யம். நமது காரியம் செய்வதே மாட்டானே வென்று தனம்பாமல் அவசியம் செய்வ வென்று தெறியிருப்பதற்குறுப்பு ஸ்வாமித்வம். உபய ஸ்தூதிக்கும் கடவுணுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு சேதநன் தனது தாழ்வையநுஸந்தித்து அகலாமைக்குறுப்பு ஸௌசீஸ்யம் அதீந்த்ரியன் [அதாவது, கண்ணுக்கு இலக்காகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணுலே கண்டு ஆச்சரியிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌலப்யம். ப்ராப்தி விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யனுன தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாநங்களை. ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்கள் நாராயண சப்தார்த்தமாக இங்கு அநுஸந்தேயமென்றதாயிற்று.

[தநுக்க்யாபநம்] ‘நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேன்’ என்று மூலத்தில் இருந்தாலும் திருவடிகளைச் சொன்னவிது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக்கடவது. விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன போதே புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகுமன்றே.

[உபாயம்] த்வயத்தில் முதற்பதமான ‘பாநிமந்தாராயண சரவணை’ என்ற வளவுக்கு இதுவரையில் அர்த்தம் சொல்லியாயிற்று. இனி இரண்டாவது பதமான சரணமென்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத வுபாயமாக-என்பது சரண சப்தார்த்தமென்று காட்டினாராயிற்று.

[கர்த்தவ்யபாகம்] இது ப்ரபத்யே என்கிற க்ரியாபதத்தை நோக்கியருளிச் செய்கிறபடி. ‘ப்ரபத்யே’ என்பதற்குப் பற்றுகிறேன்று பொருள். ரக்ஷித்தருள வேணுவிமன்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவலவாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும், பற்றினாலும் பலன் ஸிக்திக்கக் குறையில்லை. ஆனாலும் ‘தத்வ ஜ்ஞாநாத் முக்தி’ என்று ஞானத்தாலே மோகங் மென்றை கயாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுத்தலே சொல்லிற்குக்கூட கடவுதென் பது ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளனம். எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானம். இதுவே கர்த்தவ்யமென்று காட்டின படி, வாசிக காயிக மாநஸிகங்களாகிற மூன்றில் இதுவொரு பாகமாகையாலே ‘கர்த்தவ்ய பாகம்’ என்றது.

ஆக இவ்வளவும் பூர்வகண்டத்தின் பொருள் பணிக்கத் தொடங்குகிறபடியை (அது) என்றிட்டுக் காட்டுகிறோர். ... ... *

[மிதுநபர் ப்ராய்யம்] பெருமானும் பிரசட்டியமாக இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கையை ப்ரார்த்திப்பதே உத்தரவாக்யத்தின் தீரண்ட பொருள். பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கும்போது ஸ்ரீசப்தத்திற்குக் காட்டின இரண்டு வயுத்பத்தி களும் அர்த்தமும், மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்த திக்கத் தக்கது. ஆகவே, ஸ்ரீமதே என்பதற்கு—பெரிய பிராட்டியாரோடே சூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்ய யோகத்தை யநுஸந்தித்ததானாலும் இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவ்வளிருக்கு மிகுப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ள வேணும். பூர்வ வாக்யத்தில் அநுஸந்தித்த நித்யயோகம் புருஷகாரத்வத்திற்காக இப்போது உத்தரவாக்யத்தில் அநுஸந்திக் கிற நித்தியயோகம்—கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திதவேந அந்வயம் எம்பொருமானுக்குப் போனவே பிராட்டிக்கு முன்னென்கைக்காக, ஆகவே கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேசப்பாம் மிதுன மே யென்றதாயிற்று.

[ஸ்வாமித்வர்] இது நாராயண பதார்த்தம். நாராயணத்வமாவது உபய விபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வஸ்வாமியாடில் எவனுக்கு என்றதாகும். கைங்கர்ய ப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள்தான் பொருந்தும். ப்ராப்தனை ஸ்வாமியேயன்றே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவான். அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கரியம் ரலிக்கமாட்டாதே.

[ப்ரார்த்தநாய்] நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தீவிபக்தியின் அர்த்த மிது. ஸர்வாதீச ஸர்வரகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணக்கடவேணன்கிற பிரார்த்தனையைக் காட்டுவதாம் சதுர்த்தி. சேஷத்வஜ்ஞாந கார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனுக கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறபடியைத் தெரிவிக்கிறதென்கையே உசிதம்.

[ப்ரபலதரவிரோதி ப்ரஹாணம்] நம: பதத்தின் பொருள் சூறுகிறபடியிது. நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்தரத்தில் நடுவிலுள்ள நமஸ்ஸா போலே ஸ்வரூப விரோதி உபாய விரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்ததேச்யாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்கு அடுத்துள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ரஸத் துக்கு உறுப்பாக நினைக்குப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்கனே நிலைத்துப் பண்ணலாகாது. ‘பகவந் முக விகாஸ ஹேஹதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தி’ பாடக்கடலாது. இதில், தான்போக்தா என்கிற ப்ரதிபத்தியும் தன்னுடையது போகம் என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். அந்த ப்ரதிபத்தியே [ஓன்னாமே] ப்ரபலதரவிரோதி யென்கிறது. அதனுடைய ப்ரஹாணமாவது கழிவு. அதுவே நமஸ்ஸின் பொருள் என்ற தாயிற்று. ஆக இப்பத்து அர்த்தங்கள் த்வயத்திலே அநுஸந்தேயமென்று காட்டியாருளினாயிற்று.

தாசதாந் என்கிற ஸ்தானத்திலே தார்த்தாந் என்பது சிலருடைய பாடம் ஆக இந்த அர்த்தங்களை [யந்தாய் த்ரயேதே] மனஸம் பண்ணுகிற பக்த வர்க்கத்தை சப்த சக்தியாலும் அர்த்த சக்தியாலும் காக்கின்ற நு இந்த மந்த்ரரத்தம்.

‘ அதிகதநிகமஃ’ என்பதே முன்னோர்கள் ஆதரித்த பாடம், கடவல்லியாகிற நிகமத் தில் [வேதபாகத்தில்] ஒதப்பட்டுள்ளது இந்த மந்த்ர மென்றபடி. அதிகதநியமஃ’ என்பது சிலருடைய பாடம்.

[ஐப்த :] இதில் முதல் பத்தை ஸ்ரீமந், நாராயண, சரணை என மூன்று பதமாகப் பிரித்தும், ஸ்ரீமந்நாராயண, சரணை என இரண்டு பதமாகப் பிரித்தும், சிலர் வியாக்கியானிப்பது அஸம்பிரதாயமென்று காட்டுவதற்காக ‘ஷ்ட்பதः’ என்று பதஸங்க்யையைக் காட்டினாயிற்று. ... ... (5)

ஸ்ரீராமாநுரத்து விசேஷம் (2)

பெருமாள் பர்சுவடியில் பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்தி இளையவருடைய உசா சிக்கொண்டு பம்பைக்கரையில் எழுந்தருளா நிற்க, அங்கே வீசுகின்ற காற்றின் கொடுமையை ஸஹிக்கமாட்டாதவராகி இளையோனை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தை —

* பத்ம ஸௌகந்திக வறும் சிவம் சோகவிநாசநம்

தந்யா லக்ஷ்மண ! ஸேவந்தே பர்போவநமாருதம் *

என்பது. ‘இந்த காற்றை ஆவலோடு எதிர் பார்த்து அநுபவிப்பவர்கள் பாக்ய சாலிகள்’, என்று சொல்லுவது இந்த சுலோகத்தின் தாற்பரியம் ; இப்படிச் சொன்னதனால்—பெருமாள் தமக்கு இக்காற்று அஸஹ்யம் என்றாலும், அத்யந்த க்லேச ப்ரதாயகம் என்பதும் எளிதாக விளங்கும் சுலோகத்திலோடுவென்னில், வீசுகின்ற காற்றுக்கு சோகவிநாசநம் என்று விசேஷணமிடப்பட்டுள்ளது. சோகவிவர்த்தநம் என்ன வேண்டுமிடத்து சோகவிநாசநம் என்றது எங்குணே உபாருந்தும்? என்று கேள்வி வரும். இதற்கு ஸாமாந்யமதிகள் ஒருவாறு ஸமாதானம் சொல்லிவிடலாம் ; (அதாவது) இக்காற்றை ஆவலோடு அநுபவிக்கிற பர்க்யசாலிகளின் கருத்தாலே சோகவிநாசநம் மென்கிறது ; அன்னவர்களின் சோகத்தை இது போக்கக்கூடியது தானே — என்று. இப்படித்தான் ஆங்காங்கு ப்ரவசனம் செய்வார் பலரும் சொல்லி வருகின்றனர். இதுவே அர்த்தமாகில் ஸந்தோஷதாயகம் என்றிருக்குமேயல்லது சோகவிநாசநம் என்றிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஏனில்லை? என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பர்கள் அரளிகர்கள். இங்கு நம் ஆசாரியர்கள் பணிக்கும் பொருள் கேள்வீர் ; — (நாச்சியார் திருமொழி 8-2) “.....[சோகவிநாசநம்] நம்மைச் சித்திரவதம் பண்ணேது ; சோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணூம்போலே யிராநின்றது .”,..... திருவாய்மொழியிலும் (1-4-7.) [“ சோகவிநாசநம் ”] நம்மை இனி ப்ராணங்கேடே வைத்து நலியாது போலேயிருந்தது, ”—இப்பங்க்திகளின் பொருள் குருமுகமாகக் கேட்டறிய வோண்டியதாதலால் பிறர்க்கு அறிவிடே—நாமே விவரிக்கிறோம். சோகநாசநம் என்னுடே சோகவிநாகந மென்றிருக்கையாலே சோகத்திற்கு ஆத்யந்திகவிநாசம் செய்யுமது என்று பொருள்படும். உயிரும் உடலும் இருந்தாலன்றே மீண்டும் மீண்டும் சோகமுண்டாதற்கு அவகாசமுள்ளது. அப்போதுதான் சித்ரவகமும் பண்ணமுடியும். இக்காற்று உடலையும் உயிரையும் ஒருநொடியில் முடித்துவிடும் போலிருக்கிறதப்பா! என்றபடி. இத்தகைய பொருள் பிறர்க்குத் தோன்றுதோடு ரளிக்கவும் மாட்டாதந்தோ! அன்னவர்கள் “ ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியர்கள் மூலத் திற்குச் சேராமல் எதோ எழுதி வைக்கிறார்கள்! என்றுதானே சொல்லிப் போதைப் போக்கவேண்டும். போக்குக. வான்மீகி முனிவர்க்கு இப்பொருள் விவகைதி மானுல் (சோகவிநாசநம்) என்னுடே ப்ராணவிநாசநம் என்றெழுதியிருக்கமாட்டாரா? என்றும் வாதாடுவர்கள். ஆடுகவாடுகவே. ... ... *

7. வி சி ஸ்டா த் தை நுட்பம்

— உலகவழக்கு நூல்வழக்கென்று இரண்டுண்டு —

உலகவழக்காவது லோக வ்யவஹாரம். நூல்வழக்காவது சாஸ்தர வ்யவஹாரம். உலகவழக்குத் தான் முதலில் தோன்றியது. பிறகுதான் சாஸ்தர வ்யவஹாரம் தோன்றியது. உலகமும் அநாதியாய் சாஸ்தரமும் அநாதியாயிருக்கும் போது சாஸ்தர வ்யவஹாரம் பிறகு தோன்றியதென்று எங்களே சொல்லலாமென்னில்; நன்னூலில் “இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கணமியம்பலின்” என்றாலும் குத்திரமுள்ளது. இதனால் இலக்கியம் முற்பட்டதென்றும் இலக்கணம் பிற்பட்டதென்றும் விளங்குகின்றது ஸம்லக்குத் சாஸ்தரஜ்ஞர்களுங்கூட லக்ஷயம் முற்பட்டதென்றும் லக்ஷணம் பிற்பட்டதென்றும் கொள்கையுடையராகக் காணப்படுகிறார்கள். உண்மையில், கண்ட லக்ஷ்யங்களை சிகிட்டிப்பதற்காகத்தானே லக்ஷணசாஸ்தரம் தோன்றுகின்றது. ஆகவே இந்த முற்பாடு பிற்பாடுகளில் விவாதங் கொள்ள இடமில்லை. ஆனால், லக்ஷண சாஸ்தரம் பிற்பட்டதென்பார் அது தோன்றின காலங்கண்டு கூறுகின்றார்கள். லக்ஷயம் தோன்றினதற்கும் அடித்தரியாது, லக்ஷணம் தோன்றினதற்கும் அடித்தரியாது. ஆயினும் ஒன்று முற்பட்டதென்றும் மற்றும் பிற்பட்டதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவாத்மாவுக்கு பகவத் ஸம்பந்தமும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிய இரண்டும் அநாதியாயிருக்கச் செய்தேயும், பகவத் ஸம்பந்தந்தான் அநாதியென்றும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் வந்தேறி யென்றும் கூறப்படுகிறது. இதைப்பற்றி நம் ஆசாரியர்கள் எழுதுகையில், [ஆசாரியஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில்] —

“அசித் ஸம்பந்தம் வந்தேறியாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். பகவத் ஸம்பந்தம் அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்கும். ஆனால் வந்தேறியானதை அநாதியென்பாலென்னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடித்தரியாமையாலே அநாதியென்பாலே அநாதியென்பாலே சொல்லுகையாலே”

என்றஞரிச் செய்கிறார். அந்த நியாயர் இங்கும் கொள்ளலாம். ஆக, லோக வ்யவஹாரம் முற்பட்டதென்றும் சாஸ்தர வ்யவஹாரம் பிற்பட்டதென்றும் கொள்ளக் குறையில்லை.

இனி, லோக வ்யவஹாரங்கள் எப்படியிருக்கின்றன, சாஸ்தர வ்யவஹாரங்கள் எப்படியிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். சப்தங்களுக்கு ஸப்த விபக்திகள் [எழுதேற்றுக்காகள்] ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நாம் வ்யவஹாரங்கள் செய்யும்போது நமது வாக்குகளில் இந்த விபக்திகள் கலசிக் கலசி வருகின்றன. ஒரே விபக்தியால் நாம் வ்யவஹாரிப்பதில்லை, வ்யவஹாரிக்கவும் முடியாது. பல விபக்திகளைக் கலந்தே நாம் வ்யவஹாரிக்க வேண்டியதாகிறது. உதாரணமாகப் பார்க்கலாம்—“மீமந்தாராயனன் நார் போன்ற சேதநர்களைப் பரம க்ருபையினுலே ரகுதித்தருஞர் பொருட்டுத் திருப்பாற் கடவினின்றும் வஸாதேவநுடைய புதல்வராய் மதுரையிலே அவதரித்தருளினுன்” என்கிறேம். இதில் வரிசையாக ஏழு வேற்றுமைகளும் வந்திருப்பதைக் காணலாம். நார் முடையால் எல்லா வ்யவஹாரங்களும் இப்படி ஏழு வேற்றுமைகளையுங் கொண்டேயிருக்குமென்கிற நியதி யில்லை. அதமபகுதி இரண்டு விபக்திகளையாவது கொண்டிருக்கும். ‘நான் வந்தேன்’ ‘நான் போனேன்’ என்றும் வியாவஹாரங்களில் (நான்) என்கிற முதல் வேற்றுமை யொன்றுதானே காணப்படுகிறது. வேறு வேற்றுமையில்லையே என்று நினைக்கலாகாது. இன்னவிடத்திற்குப் போனேன் என்றதாகவே தேறுமாதலால் வேறெரு விபக்தியும் சேர்ந்தேயிருப்பதாக அறிக.

‘இராமன் போக்யனே ; கண்ணன் கள்வனே’ என்று சொல்லுவோமானால், இராமனை நான் யோக்யனாகவே கருதுகின்றேன்.’ கண்ணனை நான்கள்வகைவே கருதுகின்றேன் என்றே அந்த வாக்கியங்கள் விரியுமாதலால் அங்கும் பல வேற்றுமைகள் உள்ளனவேயாம். ஆக இவ்வளவும் நாமெழுதியது பெரும்பான்மையைப் பற்ற ஒரே விபக்தியினால் வ்யவஹாரம் செய்வது தவறன்று, அஸம்பாவிதமன்று. அப்படி ப்பட்ட விடங்களில் என்ன தாற்பரியம் என்பதைப் பற்றியே நாம் ஆலோசிக்கவேணும், இந்த பிரமசாரி நெருப்புதான். இந்த மாணக்கன் சிங்கக்குட்டிதான், திருவடி தாமரைதான், திருமுகம் சந்திரன்தான்...என்றிப்படி பல்லாபிரம் வ்யவஹாரங்கள் செய்கிறோம். இவ்விடங்களில் கருத்தை ஊன்றி நோக்கவேணும்; பிரமசாரியும் நெருப்பும் ஒன்றுயிவிட முடியாது; மாணக்கனும் சிங்கக்குட்டியும் ஒன்றுயிவிட முடியாது. திருமுசமும் சந்திரனும் ஒன்றுயிவிட முடியாது. ஆனால் ஒன்றுபோல ஏன் சொல்லுகிறோமென்னில்; இரண்டுக்கும் அத்யந்த ஸம்யமிருப்பது பற்றிச் சொல்லுகிறோம்.

• மந்த்ரியே அரசன், என்றும் சொல்லுகிறோம். மந்த்ரி அரசனுகமாட்டான், அரசன் மந்த்ரியாகமாட்டான். பின்னை ஏன் சொல்லுகிறோமென்னில், மந்த்ரி சொன்னபடியெல்லாம் அரசன் ஆடுகிறென் என்கிற கருத்தைக்கொண்டு சொல்லுகிறோம். இங்கு அத்யந்த விதேயத்வத்தில் நோக்கு. ஆக இவ்வளவும் லோக வ்யவஹாரங்களைப் பற்றிப் பேசினேும்; இனி சாஸ்தர வ்யவஹாரங்களைப் பெல்லேபிரீக்கும். உலக மழக்குகளில் காணும் கருத்தே நூல் மழக்கிலும் காணலாகும். பல வேற்றுமைகளைக் கொண்ட வாக்கியங்களை உலகில் நாம் வ்யவஹாரிப்பது போலவே சாஸ்தரங்களும் வ்யவஹாரிக்கின்றன. * ஓரு மூலிகை ஜூஸ்கே ஜூஸ்கே விஷ்ணுவும் எந்தெந்தும் : * என்கிற வொரு மூரீராமாயாண ச்லோகத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம் இதில் ப்ரதமை, த்ருதீய, ஷஷ்டி, ஸப்தமி ஆகிற நான்கு விபக்திகள் கலந்திருக்கின்றன. உபநிஷத்து முதலிய எந்த சாஸ்தரத்திற் சென்றுவும் இங்குள்ள பல விபக்திகள் கொண்ட வாக்கீராசிகளை நாம் காணலாம். இதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய விஷயம் அதிகமாக ஒன்றுமிக்கீல. ஒரே விபக்கத்திகொண்ட வாக்யங்களும் சாஸ்தரங்களைப் பல காணப்படுகின்றன. * தேவாக்நிஸ்தத்வாயிஸ்தத்துவமியः : * என்கிறவோர் உபநிஷத் வாக்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; அந்க ப்ரஹ்மந்தான் அக்நி, அந்க ப்ரஹ்மந்தான் வாயு; அந்த ப்ரஹ்மந்தான் ஸுரியன்; அந்த ப்ரஹ்மந்தான் சந்திரன் என்று இந்த வாக்யத்தினால் சொல்லப்படுவதாக அறிகிறோம். ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் அக்நி வேறு. வாயுவேறு, ஸுரியன் வேறு, சந்திரன் வேறு என்பதை நாம் ச்ருதிகளைக் கொண்டே நன்கு அறிகிறோம். * ததேவாக்நிஸ்தத்வாயு : * என்றேதினை உபநிஷத்திலேயே * பீஸாஸ்யாத் வாத : பலதே * * பீஸாதேந்து ஸுரிய : * இத்யாதி வாக்யங்களையும் காணகிறோம். பரம புருஷ நுடையகட்டளைக்கு உட்பட்டு அவனுக்கு அஞ்சி நடுங்கி வாயுதேவதை வீசுவதாக வும் ஸுரியன் உதிப்பதாகவும்...இதில் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பகவானுக்கு அஞ்சி நடுங்கிப் பணிவிடை செய்கிற கீழ்ப்பட்ட தேவதைகள் பகவானதனேயாக இருக்க முடியுமோ? ஒருசாலும் இருக்கமுடியாது. உண்மை இப்படியிருக்க, யதார்த்த ஸாதியான உபநிஷத்து * ததேவாக்நிஸ்தத்வத்து வாயுஸ் தத்ஸுரியஸ் தது சந்தரமா : * என்றும் * இந்தரச் சநாராயண : சந்தரச் ச நாராயண : * என்றும் ஏன் சொல்லுகிறதென்று ஆராயவேணும். இதை நாம் நம்முடைய அல்ல புத்தியைக்கொண்டு ஆராயவேண்டா. வேதமே ஆராய்ந்து தெளிவு பிறப்பித்திருக்கின்றது. * நாராயண ஏவேதக்ம் ஸுவம் * என்பதாக ஒர் உபநிஷத் வாக்யம் ப்ரஸித்தமாக வுள்ளது. ‘எல்லாப் பொருள்களும் நாராயணனே’ எனப்படுகிறது இதனால்; இப்படிச் சொல்லுவதன் காரணத்தையும் அவ்விடத்திலேயே

* ஸ்ரீயூதாந்தாத்மா தீவியோ தேவ ஏகோ நாராயண, * என்கிற வாக்யம் நன்கு விசதப் படுத்திவிட்டது. ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரம புருஷன் வியாபித்திருப்பதனால் இந்த வ்யாப்யவ்யாபக பாவ ஸம்பந்தமடியாகவே அபேதம் சொல்லப்படுகிற தென்று தெளிவித்தபடி.

பரப்ரஹ்ம மொன்று தவிர வேறு பதார்த்தம் உண்மையில் எதுவுமே கிடையாதென்று கூறுகின்றவர்கள் அபேதத்தைச் சொல்லுகின்ற வேதவாக்யங்களை மாத்திரமே கண்டு அத்தைவதவாத கோலாஹலங்களை அபரிமிதமாகச் சிசய்கிறார்கள். லோக வ்யவஹார ரீதியில் தான் சாஸ்தர வ்யவஹாரங்களும் ஸன்னதை நன்றாக நெஞ்சிற் கொண்டு நோக்குமளவில் விசிஷ்டாத்தைவதக் கொள்கை தான் பரிபூர்ணமான ஆதாரமுடையதென்று விளங்கும்.

மற்றெருநு சிறு விஷயமும் கேண்மின் ; * ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மயவ பவதி* என்றெருநு வாக்யத்தைப் பற்றிக்கொண்டு பர ஹமத்தோடு ஜக்யமாய் விடுவதே மோகஷமீனாகிறார்கள்! ஜக்யமாவதே மோகஷமாகில் * ததாவித்வாந்.....நிரஞ்ஜந: யரம் ஸாம்யபூபதி* என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் [யரம் ஸாம்ய முபைதி என்று] சொல்லியிருக்கிறதே, ஸாம்ய மென்றால் என்ன? முகம் சந்திரனேடு ஸாம்யமுடையது என்றால் முகமீன்கிற வஸ்து வேறுயும் சந்திரனென்கிற வஸ்து அதனில் வேறுயுமிருந்தாலோழிய ஸாம்யம் நிர்வாஹிக்க முடியாதன்றே ; * தத்பிந்தந்தவே ஸாதி தத்கத்துயோத்மா தத்வம் ஸாம்யம்* என்றுதானே ஆலங்காரிகர்கள் ஸாம்யலக்ஷணம் சொல்லுகிறார்கள்; பரப்ரஹ்மம் வேறுயும் முக்க புருஷன் வேறுயுமிருந்தாலோழிய ‘ஸாம்யபூபதி’ என்றுது சேராதே—இத்யாதிகளைச் சிறிதும் ஆலோசியாமல் ப்ரஹ்மாத்தைவத வாதம் செய்கின்றார்கள். “மாணவக : அக்நிரேவ பவதி” என்றால் என்ன அர்த்தமோ அது தான் (ப்ரஹ்மமைவ பவதி) என்பதற்கும்—என்றாலிவதற்கு சிரமமீன்றுமில்லையே. இவ காரஸ்தாநே ஏவகார : என்பதை வேதத்தைக்கொண்டே முதலிக்கிறோம்.

தைத்தீரிய ஸம்ஹிதை இரண்டாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் * விஷ்ணு ரேவ யூத்வா இயாந் லோகாந் அபிஜூயதி* என்றெருநு வாக்யமுள்ளது. இது மோகஷ ப்ரகரணமன்று. இங்கு ஏவகாரம் இவகாரஸ்தாநே வந்திருக்கிறதென்பதை வேதபாஷ்ய காரர்களும் அறிந்திருக்கின்றார்கள். *ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மை பவதி* என்ற விடத்துள்ள ஏவகாரமும் இதுபோன்றதே யென்பதை யறிவதற்கு அசக்தர்கள் வல்லர். ஆளவந்தாரருளிச் செய்த “அபிதிவேச வீசுக்ருத சேதஸாம் பழாவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரம: ” என்கிற ச்லோகரத்நமே ஸாப்ரதிஷ்டிதமாகிறதென்று நிற்கின்றோம். ... ... *

8. ஜந்து சிங்யர்களின் இதிஹாஸம்

ஓரு அக்ரஹாரம். அங்கு ஓரே திருமாளிகைக்காரர் பரமாஸ்திகர். ஹவ்யகவ்யப்ரஸக்தி நேர்ந்தால் உறவினருள்ள கேள்வே பொருநகரத்திற்குச் சென்று நடத்திவருவதோ அவர்களை இங்கு வரவழைத்து நடத்தக் கொள்வதோ அவருடைய வழக்கம். இப்படி யிருக்கையில் அந்த அக்ரஹாரத்திற்கு ஒரு ஜீயர் ஸ்வாமி ஜந்து சிங்யர்களுடன் வந்து சேர்ந்து அவ்விடம் வாஸ யோக்யமாயிருக்கிறதென்று உகந்து ரஹஸ்யக்ரந்த காலகேஷபம் நடத்திவந்தார்.

அவ்வூரில் ஒரு திருமாளிகைக்காரர் இருக்கின்றாரே, அவருடைய குமார னுக்கு உபநயநம் செய்ய நேர்ந்தது. அவர் ஜீயர் ஸ்வாமியிடம் வந்து “இவ்வுப நயனத்தை இவ்விடத்திலேயே நடத்தலாமென்று பார்க்கிறேன்; ஸ்வாமி ஸன்னிதி யில் காலகேஷபம் செய்கிற ஜவரையும் அனுப்பியிருளி கோஷ்டபரிபாலனம் செய்விக்கவேணும்” என்று விழ்ஞாபித்தார். ஸ்வாமியும் ‘இதற்கென்ன ப்ரமாதம், அப்படியேயாகிறது’ என்று இசைந்து சிங்யர்களுக்கும் நியமனம் தந்தருளினார்—

‘இவர் அபேக்ஷிக்கிற ஸமயங்களில் சென்றிருந்து கோஷ்டியை நடப்பிக்கு வாருங்கள்’ என்று.....பிறகு அந்த க்ருஹஸ்தர் அளவுகடந்த ஆனந்தங்கொண்டார். ஸத்பாத்ரங்களான ஜந்து ஸ்வாமிகள் நம்முடைய குடிலை அலங்கரித்து கோஷ்டியைச் சிறப்பாக நடத்தி வைக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்றேமேயென்று உள்ளம் பூரித்தார். உபநயந முஹஸர் த்தநாள் ஸமீபித்துவிட்டது. முதல்நாள் தத்யாரா தனம் என்று நடத்துவதுண்டே; அன்றைய வெற்றிலை பாக்கு கோஷ்டிக்காக ஜீயர் ஸவாமியின் சிவ்யர்களை ஆதரவோடு அழைத்தார். அவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் வயது சென்றவர்; மற்றொருவர் வித்யையில் சிறந்தவர்; இன்னென்றாலும் குலத்தில் உயர்ந்தவர்! வேறொருவர் வடிவழகில் சீரியர்; பிறரொருவர் மிக்க தனிகர். சந்தனமெடுக்கவேண்டிய ஸமயம் வந்தது. க்ருஹஸ்வாமியானவர் சந்தனமெடுத்து வயதில் பெரியவரான ஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கப்போனார். அவரும் கைநீட்டி வாங்கப் போகையில் வித்யையில் சிறந்தவரான மற்றொருவர் ‘ஓய்! அநுசிதமான காரியம் செய்யத்தகாது; தலை நாரத்தனு லேயே ஓர் ஏற்றம் வந்துவிடுமா? ‘‘வித்வாந் ஸர்வத்ர ழஜ்யதே’’ ‘‘ஜ்ஞாநேந ஹீந: பசபிஸ் ஸமாந:’’ என்பதை நீர் கேட்டதில்கீயோ! இப்படி வாருர், என்றழைத்தார். அதுகேட்ட அவர் ‘யுக்தந்தான் இது’ என்றெண்ணை அந்த வித்வானிடம் சந்தனம் கொடுக்கப்போனார்.

அப்போது, குலத்தில் பெருத்தவரான இன்னென்றாலும் ‘ஓய்! வயஸ்ஸையும் வித்யையையும் யார் கேட்பார்? ஆபிஜாத்யமன்றே அணைத்திலும் சிறந்தது; என்னுடைய குலம் எப்படிப்பட்டதென்று ஜீயரையே போய்க் கேளும்; அல்லது இவர்களையே கேட்டுப் பாரும்: திருமங்கையாழ்வார் ‘குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும்’ என்று குலத்தைத்தானே முதலில் சொன்னார்; அறிவுகிட்ட அந்தனே! இப்படி வாரும்’ என்றழைத்தார். இதுவும் யுக்தந்தானென்று அவரிடம் கொடுக்கப் போனார். அப்போது தனத்தில் பெருத்த இன்னென்றாலும் ‘ஓய் அசட்டு ப்ராஹ்மனோரே! * ஸர்வம் அர்த்தவது ஜீதார் * என்று கேட்டிலீரோ? * பொருள் கையுண்டாய்ச் சில்லக் காணில் போற்றி வென்றேற்றிற்றுவர், இருள்கொள் துன்பத்தின்மை காணில் என்னே யென்பாருமில்லை * என்ற ஆழ்வார் பாசுரமுறிந்திலீரோ? இவர்களைப்போல் நான் தரித்ரனல்லேன்! உலகமறிந்த தனிகள்; இப்படி வாரும் என்றழைத்தார். வாஸ்தவந்தானென்று அவரிடம் கொடுக்கப் போனார். உடனே அழகிற் சிறந்த மற்றொருவர் ‘ஓய் விவேக மற்றவரே! * ரூபரோவாஸ்ய ரதந்மஹியாஸ்யாசஸ்டே * என்று வேதத்தில் எத்தனை கடவை ஒதியிருக்கிறது; இந்த குக்காமத்தில் பிறந்த நீர் வேதத்தைக் காதாலும் கேட்டிருக்கமாட்டார், ஆண்டாள் * குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் * என்று அழகில் ஈடுபட்டுப் பேசியிருப்பதுகூட உமக்குத் தெரியாது போலும். இப்படி வாரும், என்னழைகப் பாரும். என்றார். ஸரிதானென்று அவரிடம் சௌல்ல, மற்றையோர் பழையபடியே கூறத் தொடங்க, சந்தன தாழ்வுல் விநியோகமில்லாமலே கோஷ்டியை முடித்திட்டு அந்தக்ருஹஸ்தர் ஜீயரிடம் சென்று விரிவாகச்சொல்லி முறையிட்டு, நாளைக்கு உபநயனை கோஷ்டியாவது பினாக்கில்லாமல் ஒழுங்காக நடக்கும்படி நியமித்தங்கள் வேணு மென்று வேண்ட, அப்படியேயாகிறதென்று சொல்லி ஸமாதானப்படுத்தி அவரை யனுப்பிவிட்டு, மறுகாள் காலை ஜூவரையும் அழைத்து ‘‘நைச்சியம் பாவிக்க வேணும், போய் வாருங்கள்’’ என்று சொல்லியனுப்பினாராம். அப்படியேயென்று சொல்லி வந்த அவர்கள் சந்தன விநியோக ஸமயத்தில் ஒவ்வொருவரும் (அவரிடத்தில் ஆகட்டும்) (அவரிடத்தில் ஆகட்டும்) என்று சொல்லிக் கைகூப்பிலிட்டார்கள். முதல்நாள் போலவே அன்றும் முடிந்துவிட்டது. இவர்கள் காலகேஷபாதிகாரிகள்.

— ஓம் சாந்திச் சாந்திச் சாந்தி: —